

Skub !!!

DKP • Information • Debat • Aktivitet

NR. 4 • NOVEMBER 2021

Læs inde i bladet:

DKP's 36. kongres side 4-13

TEMA: Grønland side 14-17

Indholdsfortegnelse

Kongresresolution:

En verden i forandring – frem mod socialisme	4
Den nye landsledelse	5
Danmarks Kommunistiske Partis 36. Kongres	6
Landsledelsens beretning for	
DKP's virksomhed 2018-21	7
Hilsener til kongressen	12
Peter Freuchen: Kommunisme blandt eskimoerne	14
Da kommunistkrækken kom til Grønland	16
Cuba	18
Arbejderforlaget 100 år	21
Ny i DKP	23
Døde	24
Bøger	25

Forsidebilledet: Fra Danmarks Kommunistiske Partis 36. kongres i Kulturhus Køge – læs inde i bladet! Foto: Luis Monteiro

Skub i 2022:

Januar: Deadline 30. December. Udkommer 13. januar
April: Deadline 31. Marts. Udkommer 10. april
August: Deadline 31. Juli. Udkommer 14. august
November: Deadline 27. Oktober. Udkommer 10. november

Udgivelsesdatoen er den dag, bladet forventes leveret fra trykkeriet. Der vil gå nogle dage, inden bladet er abonnenterne i hænde.

Skub nr. 4 november 2021

Udgivet af Danmarks Kommunistiske Parti
 Frederikssundsvej 64, 2400 København NV
 Tlf.: 33 91 66 44
 www.dkp.dk
 E-post dkp@dkp.dk
 Giro/bank (1551) 5 00 27 53

LaserTryk, Århus

Ansvarshavende redaktør:
 Henrik Stamer Hedin

Synspunkter fremsat i signerede artikler dækker ikke nødvendigvis redaktionens eller partiledelsens holdning.

Skub udkommer 4 gange om året. Årsabonnement: Kr. 200

Deadline næste gang den 30. december 2021

Bladfonden 2021

Opgørelse pr. 1. November 2021

Midt-Sydjysk distrikt (mål: 24.000,-):	11.352,75	(47,3%)
Hovedstadens distrikt (mål: 28.000,-):	32.816,64	(117,2%)
Sjælland/Fyns distrikt (mål: 12.000,-):	5.837,05	(48,6%)
Nordjysk distrikt (mål: 3.000,-):	5.155,00	(171,8%)

Landsplan (mål: 67.000,-): 55.161,44 (82,3%)

Bidrag til DKP's bladfond kan indsættes på giro 5 00 27 53 (+01<+5002753) eller bank 1551 0005002753.

DKP øger sin tilslutning

DKP har i perioden 1/1-31/10-21 femdoblet antallet af nye indmeldelser med 30 nye indmeldelser i forhold til årene før (2018-2020), hvor gennemsnitligt 6-7 indmeldte sig i DKP pr. år. Af de 30 nye medlemmer er 10 kvinder og 20 mænd, og 12 er unge kommunister, fordelt på følgende måde i distrikterne: Hovedstaden 12, Midt/Sydjysk 11, Sjælland/Fyn 6 og Nordjysk 1.

Alle 30 ønskes hjerteligt velkommen i partiet!

Sekretariatet/Luis Monteiro

Dødsfald

Vi har mistet disse kammerater:

Steffen Schjørring

Født 23. august 1947
 Indmeldt 15. januar 2002
 Død 28. juli 2021

Carsten Rütting Schweitz

Medlem af Gelsted-Kirk-Scherfig Fondens bestyrelse
 Født 13. januar 1929
 Indmeldt 27. juni 1974
 Død 1. november 2021
 Læs nekrologen andetsteds i bladet!

Æret være deres minde

Sanktioners virkning

Vi er vant til at se flygtninge og migranter som forhutlede, subsistensløse stakler, der fortjener vor medfølelse. Men i mange tilfælde har det meget lidt med virkeligheden at gøre.

Vore dages typiske migrant er ikke på flugt *fra* noget. Man så det tydeligt i 2015, da tusinder af mennesker stod på hovedbanegården i Budapest og råbte »Germany! Germany!« og nogle uger senere kom vandrende op ad de danske motorveje uden at se sig til hverken højre eller venstre, men med blikket fast rettet mod det næste forjættede mål, når Tyskland nu ikke ville have dem: Sverige. Det var tydeligt, at flugten ikke var *fra*, men *til*.

Som alle, der lever under kapitalismen, må disse mennesker følge pengene: Hvor pengene er, hvor kapitalen er, dér er livet og mulighederne. Det er påvist, at de kapitalfattige lande i den imperialistiske periferi ikke *importerer* den kapital, de mangler, men *eksporterer* kapital i form af profitter, der hjemtages til de imperialistiske metropoler som f.eks. EU-Europa. Og menneskene følger efter. De kan ikke andet.

Selvfølgelig er der forskel på migranter som på alle andre mennesker. Mange, især fra Afrika, sætter livet på spil i Saharas sand eller i skrøbelige både på Atlanterhavet eller Middelhavet. Deres mål er de tidligere kolonimagter, der i århundreder har udplyndret deres hjemlande – Storbritannien, Frankrig. Både for dem og for de migranter, der kommer fra Asien, gælder det, at det ikke er de fattigste eller de dårligst uddannede, der »flygter«. Den typiske migrant i dag er en relativt veluddannet, relativt velhavende mand, der er i stand til at betale menneskesmuglere og flybilletter, ofte ikke kun til sig selv, men også til kone og børn. Når de kommer frem til det forjættede Europa, er pengene brugt, og de *er* forhutlede, subsistensløse stakler. Men det var de ikke, da de rejste hjemmefra.

Migrationen er ikke et problem for de lande, migranterne rejser *til*, men for de lande, de rejser *fra*, og hvor deres evner og arbejdskraft kunne være kommet helt anderledes til nytte. Alligevel ser EU migrationen som et problem og forsøger at standse den. Vi ved hvordan.

Så når Hviderusland fra sit konsulat i Istanbul udsteder visa på samleband til migranter fra Syrien, Iran og Afghanistan og sender dem over gaden for at købe flybilletter til Minsk, hvorfra de bliver kørt i busser til grænsen og får udpeget vejen gennem sumpene til det forjættede land, så oplever EU-regeringerne et problem. Men i det omfang, det *er* et problem, har EU kun sig selv at takke for det. Ikke alene har EU's medvirken til udplyndringen af den imperialistiske periferi støbt de kugler, Lukasjenko affyrer mod unionen, men EU er også selv skyld i, at Minsk overhovedet ser nogen grund til at affyre kugler. EU har nedkaldt »diktatorens« vrede over sig ved sin sanktionspolitik.

Sanktioner begrundes med ædle, humanistiske motiver, men det er løgn. Deres virkelige formål er altid destabilisering, nedbrydning af suverænitæt og bortrydning af hindringer for imperialistisk ekspansion. Det er derfor en sand lykke for menneskeheden, at de aldrig virker.

Imperialismen – med den amerikanske i spidsen – har iværksat og håndhævet sanktioner for at destabilisere og nedbryde Nordkorea i 70 år og Cuba i 60. Det har ikke virket. Det har skabt fattigdom og menneskelig ulykke af enhver art, men imperialismen må fortsat finde sig i at se sin fremmarch bremses af disse små, stædige lande. Endnu værre – eller bedre – går det, når sanktionerne rettes mod større lande, der er i stand til at slå igen. Man husker stadig, hvordan danske svinebønder ømmede sig under den boykot, som var Ruslands svar på EU's sanktioner mod landet – sanktioner, som derudover ingen virkning havde. Rusland har hverken ændret regering eller politik.

Danmark har heller ikke ændret politik over for Rusland, og det danske svinelandbrug eksisterer også fortsat – endnu et bevis på, at sanktioner ikke virker.

Hviderusland er ikke noget stort land, men har altså alligevel fundet en måde at slå igen på. Det er ikke noget kønt syn, hvad der sker i sumpene på den polske grænse. Men det er virkningen af EU's sanktioner, og ansvaret er fuldt og helt EU's og ingen andens.

Kongresresolution 36. kongres:

En verden i forandring – frem mod socialisme

Danmarks Kommunistiske Partis 36. kongres i Køge den 25.-26. september 2021 vedtog enstemmigt nedenstående resolution. Læs mere om kongressen, landsledelsens beretning og hilsener fra broderpartier på de følgende sider.

Foto: Luis Monteiro

Mod en ny verdensorden

Med imperialismens nederlag i Afghanistan og flugten fra Kabul (ofte sammenlignet med flugten fra Saigon i 1975) står den amerikansk ledede aggressionspolitik og forestillingen om at løse problemer ad militær vej afsløret og afklædt tilbage. Alle kan se, at det ikke er vejen til hverken frihed eller fremskridt.

USA-imperialismen kan ikke længere bestemme historiens gang. USA konfronteres med et socialistisk orienteret Kina, som ikke ønsker gensidig aggression, men derimod gensidigt samarbejde til gavn for hele menneskeheden. Socialisme, uanset dens mangler, vinder mere og mere afgørende indflydelse på den internationale udvikling, efterhånden som dens overlegenhed viser sig i praksis. Mens der finder en materiel og politisk styrkelse sted i socialistisk orienterede lande, breder ustabiliteten og nye krisefænomener sig i kapitalismen. De demokratiske kræfter udfolder sig i mange variationer i kampe mod kapitalismen, men uden den samling af kræfterne og retning på kampen, som er helt nødvendig i det 21. århundrede.

De brogede anti-imperialistiske bevægelser vinder trods tilbageslag og nederlag ny indflydelse. På det seneste har venstrekræfterne i Latinamerika vundet overraskende sejre, f.eks. ved valget til den forfatningsgivende forsamling i Chile – overraskende, fordi verdensdelen efter en lovende udvikling for nogle år siden nu syntes fast i reaktionens vold, mest slående eksemplificeret ved fængslingen af den tidligere brasilianske præsident Lula. Denne stilstand er nu brudt, og andre steder i verden sker noget lignende. Selv det kontrarevolutionære Rusland er ved at genindtage sin plads i den antiimperialistiske front.

Kongressen konkluderer, at det internationale styrkeforhold mellem kapitalisme og socialisme er forskudt til fordel for socialisme, fred og internationalt samarbejde. I denne proces må FN besinde sig på sine egne grundprincipper og medvirke til at etablere en ny verdensorden, som ikke dikteres af den amerikanske imperialismes krav på verdensherredømme.

Det danske samfunds krise

Der er sket afgørende ændringer i udviklingen af kapitalismen i Danmark. Forestillinger om en stabiliseret, krisefri og forhandlingsvillig kapitalisme vandt indpas tidligt. Men allerede i 1960'erne blev bunden slået ud af den slags. Planløshed i den økonomiske vækst fører til stadig flere alvorlige og gensidigt forstærkende misforhold og krisefænomener.

Kongressen konkluderer, at kapitalismen ikke længere fremmer levevilkårene, og at de ledende kredse i kapitalen er blevet transnationale, hvilket betyder, at en videreførelse af en selvstændig national økonomi ikke længere er i deres interesse. De problemer, vi står over for i det danske samfund, er derfor ikke forbigående ulemper, men udtryk for en grundlæggende krise i kapitalismen hjemme som ude.

Klassemodsætningerne skærpes trods den udbredte tale om social harmoni. Den økonomiske vækst indebærer fremfor alt en ekstrem kapitalakkumulation, dvs. berigelse af storkapitalen på bekostning af lønarbejderne. Kapitalen koncentrerer sig på færre hænder, selvstændige virksomheder i landbruget opkøbes, mens handel overtages af nationale og multinationale koncerner. Monopol konkurrencen medfører, at virksomheder opkøbes eller opsluges af monopoler.

For arbejdende mennesker har den økonomiske vækst ikke skabt større velfærd, men derimod øget utryghed, utilfredsstillede behov og frygt for fremtiden. Der er et voksende svælg mellem de muligheder for en bedre tilværelse og bedre livskvalitet, som anvendelsen af de teknologiske fremskridt kunne bringe, og de faktiske forhold.

Kampen mod EU og monopolerne

Med EU er storkapitalen gået nogle skæbnesvangre skridt videre. EU-forpligtelser transformeres i dag for storkapitalen til at opgive den nationale stat som form for sit herredømme til fordel for overstatslige organer i monopolerens fællesmarked. EU-politikken betyder både en skærpelse af klassekampen og en udvidelse af den til nye områder. For arbejderklassen og dens forbundsfæller er bevarelsen og udviklingen af nationalstaten en afgørende opgave.

Der finder samtidig betydelige forskydninger i samfundets klasser sted. Lønarbejderklassen vokser, samtidig med at funktionærer og tjenestemænd i deres store flertal vil komme til at leve som lønarbejdere, på lønarbejders vilkår og dermed med et fællesskab af interesser, som ikke formindskes af, at der også findes et øverste lag af eksperter, specialister og administratører, som oppebærer toplønninger, og som er loyale over for den eksisterende økonomiske logik.

Kongressen konkluderer, at EU's udvikling og den tekniskvidenskabelige revolution skaber øgede muligheder for, at arbejderklassen kan medvirke til at skabe en bred samling i kampen mod EU og monopolerne og dermed også for den forandring af samfundet, der banker på døren.

Politik på en ny måde

For kommunisterne er det grundlæggende spørgsmål at udforme og rejse den samfundsforandrende kraft. De sidste år har givet nye erfaringer, som viser, at det er muligt at rejse nye og

omfattende kræfter i folket – ikke mindst klimakampen har været et skoleeksempel herpå. Erfaringerne fra den klimakamp, som blev en folkesag, viser, at et folkeligt flertal kan samles og tvinge politiske partier til at ændre deres politik. Derfor blev folketingsvalget i 2019 til et klimavalg. Der kan således udvikles en politisk aktivitet, som truer monopolernes planer. Kræfterne findes; nu drejer det sig om at bringe dem frem til fuld udfoldelse.

Samlingen af kræfterne kan ske gennem fælles aktioner både mod »absurde« fænomener (skattely) og mod kapitalismen som system, fordi det system hverken kan og eller vil løse problemerne. I disse kampe vinder alle deltagere øget tillid til egen styrke. Båret frem af denne folkelige aktivitet erobres demokratiske rettigheder, som kan sikre direkte indflydelse på, hvordan livet kan leves på en mere fri måde, som øger livskvaliteten hos den enkelte og i fællesskabet. Kommunisterne påpeger, at demokratiet må demokratiseres, dvs. udvides fra et smalt til et bredt demokrati, som også omfatter økonomien.

Når denne kamp føres videre, kan der skabes ændringer af styrkeforholdet mellem klasserne, og der kan med det arbejdende folk som spydspids sættes en ny, demokratisk orden igennem, hvor en ny og anderledes stat tjener folkets og ikke kapitalens interesser. Det vil blive en mulig vej for Danmarks overgang til socialisme. Det bliver en hård kampens vej, ikke en foræring fra magthaverne.

Der vil ikke finde mærkbare ændringer sted, uden at venstrekræfterne lærer at føre politik på en ny måde. Spindoktorer, politisk fnidder og lignende fører kun ud i blindgyder. Det betyder, at de tidligere traditionelle rammer for politik ikke alene begynder at smuldre. Rammerne er groft sagt forsvundet som dug for solen, hvilket betyder, at den folkelige tillid til de officielle politikere formindskes eller forsvinder. Det mærkes på opbruddet i dansk politik.

Det er lykkedes for fremskridtsfjendtlige strømninger at opsamle dele af denne protest og kamp mod det politiske spil. Nationalpopulismen har for en del borgere og vælgere fra det yderste højre og langt ind i det politiske centrum været svaret på, at traditionel politik ikke har kunnet modstå presset fra globalisering, EU-politik og immigration. Frygten for at miste arbejdet i kraft af globalisering, for at finde sig i social dumping

i kraft af EU og for at miste dele af den nationale identitet og de nationale og kulturelle værdier, man er stolte af, medfører en kortslutning: det er de fremmedes eller afvigendes skyld.

Kommunisterne rækker hånden ud til de arbejdere og andre, der er faldet for nationalpopulismens gøgl, og siger: de fremmede er ikke problemet – det er kapitalismen.

Udviklingen af kampen mod den virkelige fjende, kapitalismen, kan ikke undvære kommunisternes analyser, aktivitet, ideer og virksomhed. DKP bygger konsekvent på marxismens idémæssige grundlag, og dette er nødvendigt for at forstå den klassekamp, der både nationalt og internationalt bestemmer samfundets udvikling herhjemme og internationalt. DKP forbinder det arbejdende folks kampe i Danmark med folkeslagernes kamp mod imperialismen. DKP er og forbliver et internationalistisk parti, som arbejder for at forene den anti-imperialistiske kamp med kampen for fred i verden og socialisme.

Enstemmigt vedtaget

Den nye landsledelse

Den 36. kongres valgte enstemmigt følgende til ny landsledelse:

Cornelius Gry-Liljensøe (Hovedstaden, DKU; nyvalgt)

Henrik Hald (Midt-/Sydjydsk)

Henrik Stamer Hedin (Midt-/Sydjydsk)

Henning Jakobsen (Hovedstaden)

Patrick Ask Jakobsen (Sjælland/Fyn; nyvalgt)

Martin Minka Jensen (Midt-/Sydjydsk; nyvalgt)

Niels Rosendal Jensen (Hovedstaden)

Terkild Marker (Hovedstaden; nyvalgt)

Lucas Haaning Olsen (Hovedstaden, DKU; nyvalgt)

Anker Schjerning (Sjælland/Fyn)

Gorm Søndergaard (Sjælland/Fyn)

Gitte Thomsen (Nordjydsk)

Gerhard Wehlitz (Hovedstaden)

Danmarks Kommunistiske Partis 36. kongres

Kongressen blev holdt i Kulturhus Køge, som tidligere var partihus for DKP Køge, et i sin tid stærkt distrikt med repræsentation i byrådet. Endnu længere tilbage har huset en fortid som tankstation. Anker Schjærning, formand for Sjælland/Fyns distrikt, bød velkommen til de ca. 30 delegerede og ca. 25 gæster fra ind- og udland og forestod åbning af kongressen. Niels Rolskov, Køge, bød deltagerne velkommen til Kulturhuset og fortalte om husets historie; folkesanger Pelle Voigt underholdt med røde sange og folkeviser, og Køges borgmester Marie Stærke (S) bød os velkommen til kommunen.

Blandt de delegerede var mange unge fra det netop gendannede DKU, som man kunne læse om i augustnummeret af nærværende blad, og der var god debatlyst på kongressens første dag, lørdag den 25. september. Da der om søndagen bl.a. blev valgt ny landsledelse, kom flere af de unge ind, og der var generelt en betydelig udskiftning, jvf. listen over den nye landsledelses medlemmer ovenfor. Udskiftningen i landsledelsen var udtryk for en foryngelse, ikke for et politisk skift; både beretningen og kongresresolutionen blev vedtaget enstemmigt, ligesom valget af den nye landsledelse var enstemmigt.

Kongressen sluttede i en ånd af optimisme og kampgejst med stående afsyngelse af *Internationale*.

*Henrik Stamer Hedin
og Luis Monteiro (kongressens referent)*

Borgmester Marie Stærke bød kongressen velkommen til Køge

Pelle Voigt underholdt.

Landsledelsens beretning for

Danmarks Kommunistiske Partis virksomhed 2018-21

Den skriftlige beretning, som blev bragt i *DKP-nyt* for juni, dannede grundlag for kongresdebatten. Dens politiske del genoptrykkes nedenfor sammen med den mundtlige beretning, hvor den afgående formand Henrik Stamer Hedin trak nogle vigtige tråde op i de mellemliggende tre måneders begivenheder. Den samlede beretning blev efter debat vedtaget enstemmigt.

Den skriftlige beretnings politiske del

1. Den amerikanske imperialisme i en skæbnestund

Kongresperioden har været præget af USA's dérouté som supermagt og de forskydninger, den har medført både i internationale forhold og i amerikansk indenrigspolitik, samt i anden række af de konsekvenser, disse forskydninger har haft i lande, der i årtier har fulgt i USA's kølvand som allierede eller direkte vasaller. Det er ikke noget nyt fænomen, men har stået på siden 1950; imidlertid er det først i de senere år, det har ændret verden i en grad, så det er blevet bemærket af den brede offentlighed, herunder toneangivende medier. Det er også først nu, man for alvor kan tale om et tidehverv i verdenshistorien.

USA har ført sig frem som »sejrherr i den kolde krig«, men det er langt hen ad vejen en illusion. Umiddelbart efter 2. verdenskrig fandt omkring halvdelen af den globale produktion sted i USA; i dag er denne andel langt mindre. For at sejre i den kolde krig var USA nødt til at opbygge et system af alliancer, vasalrelationer og venskabelige forbindelser til det meste af den verden, der omgav Sovjetunionen og den socialistiske blok, ja langt ind i denne blok; det lykkedes at drive kiler ind mellem på den ene side Sovjetunionen og på den anden side Kina og andre socialistiske lande. For at nå dette mål var det nødvendigt at støtte og fremhjelpe de afhængiggjorte landes produktion og bringe dem ind i den økonomiske sfære, hvis centrum var USA; i Europa skete det bl.a. ved Marshall-hjælpen og ved at opmuntre til den vesteuropæiske integrationsproces, der i løbet af et lille halvt århundrede endte i den Europæiske Union. I denne proces har USA nødtvungent udsat sin egen industri for til dels illoyal konkurrence fra samarbejdspartnerne, samtidig med at USA selv i stigende omfang har koncentreret sin sværindustri omkring våbenproduktion og dermed sammenhørende brancher (fly, rumfart). Store dele af den ellers så totalt dominerende amerikanske industri (især automobilindustrien) blev udkonkurreret eller kørt ud på et sidespor; følgen var en afindustrialisering af de traditionelle industriområder i USA og en deklassering af store dele af amerikansk arbejderklasse samtidig med, at det betalingsbalanceunderskud, som også var en forudsætning for USA's supermagtsstatus, voksede og voksede. Det

førte igen til et nationalpopulistisk oprør i den arbejderklasse, der så sin tilværelse falde i ruiner om ørerne på sig – i visse tilfælde helt bogstaveligt. Den politiske inkarnation af dette oprør blev Donald Trump, der i 2016 valgtes til præsident, og den splittelse af den herskende klasse, der hermed kom til udtryk, har bragt USA i en tilstand af almindelig opløsning med borgerkrigs-lignende gadekampe og stormløb mod Kongressen.

Der er andre faktorer i denne udvikling, således fremkomsten af en sort »middelklasse«, der på det seneste bl.a. har manifesteret sig i *Black Lives Matter*-bevægelsen. Dette har bidraget til splittelsen i det amerikanske samfund.

Den informationsteknologiske revolution, der havde sit udspring i USA, er også ved at gå uden om den amerikanske økonomi. Den amerikanske tech-industri bliver i stigende grad detroniseret og fortrængt af først og fremmest kinesiske konkurrenter. Både af denne grund, og fordi Kina efter Sovjetunionens fald er den dominerende socialistiske magt og den vigtigste trussel mod USA's verdensherredømme, har Trump rigtigt indset, at USA's farligste modstander i dag er den Kinesiske Folkerepublik. Det har i denne kongresperiode ført til en ny koldkrigskonstellation, hvor det i første række er Kina og USA, der står over for hinanden. Konfrontationen i Europa er rykket i baggrunden, og det har ført til overvejelser i europæiske magtcirkler om det fremtidige forhold mellem Europa og USA.

Disse forskydninger i den geostrategiske vægtning har ikke forhindret, at »den kolde krig« over for Rusland er videreført af både USA og EU og endda skærpet siden Putins magtovertagelse. Dæmonisering af Rusland og bestræbelser på ved sanktionspolitik at skaffe sig indflydelse på interne russiske forhold er fortsat et problem. Trods den tilsyneladende åbning over for Rusland (og over for den Demokratiske Folkerepublik Korea) var det tydeligt, at heller ikke Donald Trump var indstillet på at give reelle indrømmelser, så hvad der lignede positive forsøg, løb ud i sandet.

Det nylige magtskifte i USA betød en genoptagelse af koldkrigskonfrontationen med Rusland og Korea sammen med en videreførelse af konfrontationslinjen over for Kina. Men én ting er sikkert: Joe Biden kan ikke rokke ved de økonomiske og sociologiske kendsgerninger, der ligger til grund for ændringerne i amerikansk politik og i USA's stilling i verden.

Disse problemstillinger er gentagne gange behandlet på lederplads i *Skub*. Det bliver en opgave for kongressen og den kommende landsledelse at evaluere og ajourføre denne analyse og bestemme, hvordan kommunisterne og deres parti bør reagere på udviklingen.

2. Valget til EU-parlamentet

Det er ikke kun USA og det amerikanske verdensherredømme, der har været i krise i kongresperioden; også EU er ramt af

opløsningstendenser i kraft af den britiske udmeldelse, »Brexit«. Det er lykkedes EU i nogen grad at mane denne krise i jorden ved at forhale og sabotere den britiske udtræden, så der gik op mod fem år, inden den vilje, der kom klart til udtryk ved folkeafstemningen i 2016, blev omsat i politisk praksis. Heri fik EU støtte af den britiske regering, som indtil Boris Johnsons tiltræden bestod af Brexit-modstandere, og af en Labour-opposition, der til trods for, at ledelsen af partiet var blevet overtaget af den EU-kritiske venstrefløj, i parlamentsdebatterne kom til fremstå som den afgørende bremse på Brexit-processen. Det forventelige resultat blev det valgnederlag og den konservative valgsejr, som gjorde Johnson til premierminister.

Da så Brexit-processen langt om længe kom i gang, trådte EU-bureaukratiet i karakter og sørgede for med omstændelige toldprocedurer og dokumentationskrav at underbygge en massiv propagandakampagne om, hvor katastrofal uafhængigheden af EU ville blive for Storbritannien, og at når briterne først fik at se, hvad uafhængigheden indebar, ville de fortryde. Denne kampagne har til formål at lamme modstandskræfterne rundt om i medlemslandene, og det er langt hen ad vejen lykkedes.

I denne situation fandt valget til EU-parlamentet i 2019 sted. Der var på forhånd stor optimisme i den danske modstanderlejr; både Brexit-ånden og det forhold, at der med den britiske udtræden ville blive et mandat ekstra til Danmark, skabte i forbindelse med Junibevægelsens kollaps ti år før en forventning om fremgang for Folkebevægelsen mod EU, måske til to mandater.

Disse forhåbninger blev gjort til skamme, da Enhedslisten besluttede selv at stille op til EU-valget i konkurrence med Folkebevægelsen ud fra en forestilling om, at en erklæret socialistisk modstanderliste ville tiltrække venstrefløjssvælgere, som stod fremmede for det tværpolitiske miljø i Folkebevægelsen, og på den måde sikre modstanderfløjen det ekstra mandat. Kommunisterne havde fra starten ved EF-afstemningen i 1972 indset og påpeget det illusoriske i den slags forestillinger, og vi havde derfor også, en tid lang med held, modarbejdet Enhedslistens beslutning om egenopstilling. I sidste ende lykkedes det imidlertid ikke at hindre splittelsen, og følgen blev, at Folkebevægelsen i stedet for den forventede fremgang mistede sit ene mandat – til stor jubel blandt EU-tilhængerne, der nu mente at kunne erklære den danske EU-modstand for død.

At valget til EU-parlamentet fik dette ulykkelige udfald, skyldtes i høj grad, at det faldt sammen med folketingsvalget, hvor klimaet stod øverst på dagsordenen, og at Folkebevægelsen – i modsætning til Enhedslisten – ikke havde en klimapolitik.

En af den kommende kongresperiodes udfordringer for kommunisterne bliver at bringe EU-modstanden i Danmark tilbage på sporet. Herom handler et følgende afsnit i denne beretning.

3. Den indenrigspolitiske situation

Folketingsvalget i 2019 var præget af klimadiskussionen, som

brede dele af befolkningen, herunder ungdommen, havde sat på dagsorden. Det lykkedes at komme af med den borgerligt-liberale regering, og en socialdemokratisk mindretalsregering blev dannet med støtte fra RV, SF og EL. Forhandlinger mellem disse partier forud for regeringsdannelsen mandede ud i et regeringsgrundlag (»forståelsespapir«) med ambitiøse mål på områder som klima, miljø og social lighed.

Det er dog tvivlsomt, om den nye socialdemokratiske regering ønsker at ændre afgørende på samfundsforholdene; i praksis kommer regeringen til at gennemføre visse dele af den økonomiske politik og finanspolitikken med højrefløjen, retspolitikken og udlændingepolitikken med højrefløjen og klima-, miljø- og socialpolitikken med sit parlamentariske grundlag.

Men året 2020-21 blev præget af noget helt andet, nemlig corona-pandemien. Regeringens reaktion var en hidtil uset centralisering af den udøvende magt i Danmark. Med statsministeren som hovedaktør gennemførtes en vidtgående nedlukning af en lang række væsentlige samfunksfunktioner. Dette havde i begyndelsen opbakning fra det samlede Folketing, men skete til dels under tilsidesættelse af såvel fagministres autoritet som sundhedsmyndighedernes anbefalinger og under ophøjet foragt for eksisterende lovgivning. De økonomiske og menneskelige konsekvenser kan vel endnu knap overskues. Politisk har statsministerens magtfuldkommenhed fået den hidtidige enighed mellem folketingspartierne til at knage, og i lighed med andre lande, hvor nedlukningen har været mindst lige så brutal, er der opstået en betydelig folkelig modstand, som igen er blevet mødt med en straffejustits uden fortilfælde i efterkrigstidens danmarkshistorie.

En tilsvarende stivnakket magtfuldkommenhed har statsministeren og regeringen udvist i forhold til de danske kvinder og børn, der tilbageholdes i syrisk-kurdiske fangelejre, fordi deres mænd og fædre har kæmpet for Islamisk Stat. Regeringen har totalt fornægtet, at den ved sin fjendtlige politik over for Syrien selv har vist disse mennesker vejen, og at deres terrorisme ikke retter sig mod Danmark, men mod Syrien og andre dele af Mellemøsten og Centralasien. Denne holdning har regeringen på det seneste måttet opløse under pres fra støttepartierne.

4. Kampen mod ghettoloven

Den 5. oktober 2020 var det 10 år siden, at daværende statsminister Lars Løkke Rasmussen ved folketingets åbningstale introducerede regeringens ghettostrategi og dermed gjorde Danmark til det eneste vestlige land, der opererede med en statslig ghettoliste.

De almennyttige boligbebyggelser fik betegnelsen »ghetter«, »huller i danmarkskortet«, »stenørkner uden forbindelse til det omgivende samfund« og »steder, hvor de danske værdier tydeligvis ikke længere er bærende«. Beboerne blev stemplet som »kriminelle«, »uuddannede«. Og værst: Store dele kom fra lande, som ikke havde såkaldt vestlig kultur – underforstået muslimske lande. Det blev introduktionen til det, der senere skulle blive til »ghettopakken«.

Loven blev vedtaget af alle partier i Folketinget med und-

tagelse af Alternativet, Enhedslisten og de Radikale. Med denne lov blev det pludselig lovligt at forskelsbehandle folk, hvis de bor alment. Hvis for eksempel en ung fra en »ghetto« begår kriminalitet, er straffen hårdere, end hvis han ikke boede i en »ghetto«. Hvis en familie ikke ønsker sit spædbarn passet i institution, men hjemme, så straffes man økonomisk. Og værst: Beboerne er ikke beskyttet af lejeloven, men kan sættes ud, selv om de betaler deres husleje og i alle forhold overholder husordenen.

Det har fra start af været svært at mobilisere modstanden mod denne dybt diskriminerende lov. Selv tillidsfolk fra andre almene boliger, som ikke var ramt af ghettoloven, var det svært, for ikke at sige umuligt, at få mobiliseret mod loven. Som eksempel kan nævnes, at organisationsbestyrelsen i Bo.vita, som består af beboervalgte fra andre af Bo.vitas bebyggelser, i stort tal stemte for, at halvdelen af Mjølnerparkens boliger skulle sælges til private investorer. Kun Mjølnerparkens beboere er ikke blevet hørt.

Den egentlige modstand opstod blandt beboere bosat i almene boliger, der var stemplet som ghettoer. Bevægelsen fik navnet Almen Modstand og er en såkaldt flad bevægelse, hvilket betyder, at den ikke har nogen egentlig ledelse. Hvilket naturligvis er en svaghed.

I juni 2020 startede Almen Modstand en underskriftindsamling på et borgerforslag om, at Folketinget ophæver lov 38, vedtaget den 22. november 2018, som tvinger almene boligforeninger til nedrivning og salg af almene boliger. Det så i lang tid ud til, at det blev svært at opnå de 50.000 underskrifter, som var nødvendig for at få et borgerforslag behandlet i Folketinget. Først kort før fristen udløb nåede man op på mere end 52.000, der støttede kravet. Borgerforslaget kom derfor også til behandling i Folketinget, men blev stemt ned af Socialdemokratiet, SF og de fleste borgerlige ved andenbehandlingen den 1. juni 2021.

Hvis det skal lykkes at få fjernet denne lov, som er blevet fordømt af Amnesty International, FN's menneskeretsorganisation og Mellempøkeligt Samvirke, skal vi have mobiliseret boligforeningerne, fagforeningerne og kommunale tillidsfolk, som kan øve indflydelse ikke mindst på Socialdemokratiet og SF. Det kan ske ved, at vi alle steder, i vores fagforeninger, boligorganisation eller hvor vi ellers har mulighed derfor, fortæller om lovens konsekvenser, ikke mindst for dem der bor alment, men for den almene bolig som helhed. Og at vi stiller forslag og udtalelser, som vender sig mod loven og kræver den ophævet.

5. Hvorhen, Enhedsliste?

Den sekteriske forestilling om en erklæret socialistisk EU-modstanderlistes potentiale havde Enhedslisten overtaget fra VS, der førte samme linje op til EF-afstemningen i 1972, og den er det vigtigste eksempel på, hvordan VS-ideologi og VS-værdier med tiden helt har taget magten i den Enhedsliste, der begyndte som et samarbejdsprojekt med kommunisterne i en central position.

Enhedslisten har i dag næsten 10.000 medlemmer. På trods af en del udmeldelser har medlemstallet i kraft af et tilsvarende

antal indmeldelser ikke forandret sig synderligt. Men på trods af en stor medlemsskare har Enhedslisten store problemer med aktivisering af medlemmer, hvilket skaber mangel på demokratiske debatter samtidig med, at det vanskeliggør grundlæggende politisk skoling og mobilisering af befolkningen til kritik af systemet såvel som til dagsaktuelle kampe. Men hvorfor formår man ikke at engagere endnu flere i organisationens aktiviteter eller debatter? Forklaringen skal i høj grad findes i den politiske linje i Enhedslisten. I særdeleshed har Enhedslisten vanskeligt ved at engagere den danske arbejderklasse i det politiske arbejde i både parti og fagbevægelse. Dette resulterer ofte i, at man har vanskeligt ved at formulere en systemkritik, der beskæftiger sig med klassesamfundets problemer og dermed opstilling af et samlet socialistisk alternativ til samfundsindretningen. Det samme problem er med til at trække Enhedslisten i retning af en mere rendyrket parlamentarisk linje, hvor politiske spørgsmål og forandringer udelukkende skabes i Folketinget, byråd og regionsråd. Den synergi mellem bevægelsesarbejde og det parlamentariske arbejde, som DKP gennem størstedelen af sin historie dygtigt forsøgte at skabe, er mange steder i Enhedslistens selvopfattelse forsvundet. Uden det samfundsforandrende potentiale, der ligger i et helhjertet enhedsarbejde i bevægelserne, kan Enhedslisten ikke skabe det politiske pres, der skal til for at skabe grundlæggende forandringer. På den måde går man i stedet ind på det samme systembevarende grundlag, der hersker på resten af den politiske venstrefløj, som den repræsenteres ved SF og Socialdemokratiet.

Allerede den erklæring om *Det kommunistiske partis strategi*, som Landspartikonferencen i forbindelse med 100-årsjubilæet i 2019 vedtog, rummer en kritik af Enhedslistens virke og politik og forbeholder sig vores ret til initiativer desangående.

6. Folkebevægelsen mod EU i krise

Nogle måneder efter valget til EU-parlamentet i 2019 holdt Folkebevægelsen mod EU landsmøde, hvor årsagerne til valgnederlaget blev diskuteret og en ny årsplan for 2020 vedtaget, »Større, stærkere, bredere og yngre«.

Valgnederlaget efterlod en bevægelse i dyb krise, politisk, organisatorisk og med store økonomiske problemer, selv om bevægelsen undervejs i valgkampen fik flere medlemmer og landsmødet i 2019 var et af de største i bevægelsens nyere tid.

Den vedtagne årsplan er et politisk svagt dokument med selvfølgeligheder om, at bevægelsen skal blive større, stærkere, bredere og yngre. Ingen kan være uenig i disse udsagn, men det er mål, bevægelsen har haft stort set siden sin fødsel, og mål, der kontinuerligt er blevet arbejdet med at nå, indtil videre uden større succes. Årsplanen manglede i høj grad konkrete ideer til, hvorledes hensigtserklæringerne kunne føres ud i livet.

Årsplanen og ikke mindst debatten om den på landsmødet afdækkede i øvrigt kimen til en splittelse i bevægelsen, en afstandtagen til bevægelsens idegrundlag, der slår fast, at bevægelsen arbejder på et antiracistisk grundlag.

Tiden siden landsmødet i efteråret 2019 er naturligvis præget af ikke blot coronarestiktionerne, der har besværliggjort det udadvendte arbejde, men også den dårlige økonomi, bevægelsen stod med efter valgnederlaget. Men det største problem, Folkebevægelsen har, er landsledelsens manglende evne til at udforme nyt idegrundlag, at finde et fælles tværpolitisk ståsted, således at målet om en politisk bredere bevægelse kan nås.

Der er følgelig al mulig grund til at bekymre sig om Folkebevægelsens videre skæbne – om bevægelsen kan overvinde de sekteriske tendenser, der p.t. er fremherskende i bevægelsens landsledelse.

Afgørende for bevægelsens fremtid bliver Folkebevægelsens landsmøde i oktober 2021.

DKP's holdning er klar: Vi ønsker, at Danmark træder ud af EU, og samarbejder med alle, der har det samme mål.

7. Klimadebatten

På 35. kongres i 2018 drøftede DKP et langt dokument vedrørende en kommunistisk klimapolitik fra Hovedstadens distrikt, som blev vedtaget som inspirationspapir – læs det på vores hjemmeside, www.dkp.dk.

Inspirationspapiret indeholdt små og store tiltag og fremhævede nødvendigheden af at skabe en bred samfundsmæssig koalition for at finde løsninger på de globale klimaproblemer, baseret på bæredygtighed og grøn omstilling. Papiret påpeger bl.a., at det er en vigtig opgave for DKP at bidrage til at give denne koalition retning og insistere på marxistiske pointer, herunder relevante ændringer i samfundets kapitalistiske produktionsforhold. Landsledelsen har i denne kongresperiode flere gange drøftet inspirationspapiret, men kunne ikke enes om en endelig kommunistisk klima- og miljøpolitik, og en del af ledelsen kritiserede papirets form og indhold for i høj grad at have karakter af en populærvidenskabelig artikel og for at se bort fra synspunkter fremsat af eksperter uden for FN's IPCC-panel; samt for en tendens til at individualisere løsninger på klimaproblemerne og ikke inddrage freds- og sikkerhedsspørgsmål i dem, herunder behovet for nødvendige samfundsmæssige ændringer. Dog var der enighed om, at inspirationspapiret kan bruges som udgangspunkt for en fortsat debat i partiet. Vi kan som kommunister ikke gå ind for »grøn kapitalisme«, hvis formål er at skabe større profit og fortsat udbytning. Kapitalismen kan ikke løse klimaproblemerne. Kommunisterne mener, at der skal en systemændring til, en revolution, hvor der ikke tænkes i profit, men i en fælles fremtid for menneskeheden.

Den mundtlige beretning

Landsledelsens beretning for Danmarks Kommunistiske Partis virke i de tre år siden 35. kongres har stået i *DKP-nyt* juni, og den ligger også i jeres mapper. Så jeg skal ikke sige så meget om, hvad vi har bedrevet i de tre år. Men siden vi skrev den beretning, er der jo sket ting og sager – ikke så lidt endda. Og det begynder i den allerførste sætning i beretningen, hvor vi

taler om USA's dérouté som supermagt. Den analyse er blevet bekræftet – og det med trommer og trompeter og flyvende faner.

Nederlaget i Afghanistan og ikke mindst den kaotiske flugt fra Kabul har klædt den amerikanske imperialisme af i verdens øjne. »Han har jo ikke noget tøj på,« sagde den lille dreng. Og med ét råbte de alle sammen: »Han har ikke noget tøj på!« Nu kunne alle pludselig se det, de indtil da havde lukket øjnene for: Onkel Sam havde ikke noget tøj på. Her stod det mægtige USA, det stærke, solidariske NATO, hele den imperialistiske verden så nøgne og afklædte, som Gud – eller var det Fanden? – havde skabt dem. Væk var troværdigheden som magtfaktor og beskytter af allierede og vasaller. Nu gjaldt det: Halen mellem benene og redde sig, hvo som kan.

Det var en flugt fra et projekt, som havde kostet USA og NATO-landene tre billioner dollars. Det var en flugt fra et projekt, hvis udsigtsløshed, brutalitet og raddenskab regeringerne havde kendt til i årevis, men holdt skjult for offentligheden – skjult under klæder, der ikke var, hvad de gav sig ud for.

Nederlaget har givet anledning til grublerier og samvittighedskvaler, som den slags altid gør det: Hvad gjorde vi forkert? Kunne det være gået anderledes? Blev vi svigtet af vores store allierede? Svigtede vi selv? Alt til ingen nytte. Eventyret er slut, som alle imperialistiske eventyr slutter: I nederlag og vanære.

Omvendt har den Kinesiske Folkerepublik i de senere år øget sin troværdighed og man kan næsten sige gået fra sejr til sejr. Sat op mod imperialismens nederlag falder det i øjnene endnu mere end før, og den imperialistiske dérouté kan kun styrke Kinas stilling. Et af de mest succesfulde flagskibe i Kinas Bælte- og Vej-initiativ er samarbejdet med Pakistan om udviklingen af den økonomiske korridor mellem de to lande – et åbenlyst modstykke til USA's og NATO's katastrofale tyveårsprojekt i nabolandet Afghanistan.

Pakistan lægger vægt på, at der dannes en inkluderende regering i Afghanistan, som i samarbejde med regionale partnere kan stabilisere landet, fremme en fredelig udvikling og forbedre levevilkårene i landet – noget som Kina, Pakistan, Rusland og Iran gerne vil bistå Afghanistan med, og som Danmark også bør engagere sig i snarest muligt, hvis det da ikke allerede er for sent.

Der er sket en anden ting på de tre måneder, som er af nok så stor betydning for de globale magtkonstellationer, selv om den måske ser ud af mindre. Jeg taler om Aukus-alliancen mellem de tre vigtigste af klodens engelsktalende lande, USA, Storbritannien og Australien. Det siges ikke højt, hvem alliancen er rettet imod, men alle er klar over det: Den er rettet mod Kina. Det er den angelsaksiske imperialisme, der har rottet sig sammen mod det land, som i dag med eller mod sin vilje har fået tildelt førerrollen i den socialistiske front.

Det har været synligt i hvert fald siden Obama og tydeligt siden Trump: Det atlantiske rum og Europa er ikke længere i den amerikanske imperialismes fokus, som de var det under den kolde krig. Man kan til en vis grad sige det samme om Mellemøsten, og det er nok også en del af baggrunden for USA's med vasalstaters flugt fra Afghanistan. Der hvor kampen står i dag eller forventes at komme til at stå fremover – det er omkring

Stillehavet. Det er inddæmningen af Kina, det drejer sig om.

Det har den bivirkning, at USA og EU fjerner sig fra hinanden. Det er også en ting, der har været på vej længe. To store imperialistiske magtblokke kan ikke i længden være allierede med hinanden; det ligger i imperialismens natur, at de må komme i konflikt før eller senere. Konflikt er måske så meget sagt endnu, men de driver fra hinanden – selv om der ikke er mange, der bryder sig om at sige det højt.

Det betyder også, at der viser sig sprækker i EU. Det var Frankrig, det i første række gik ud over, da Australien som led i Aukus-alliancen løb fra en aftale om at købe franske U-både for i stedet at købe amerikanske atomdrevne, der kan ligge på havet i månedsvis. Hvorfor har det isolerede Australien brug for U-både, der kan ligge på havet – og *under* havet – i månedsvis? Kina.

I Frankrig er de rasende. Men der er ikke mange andre EU-lande, der for alvor vil bakke dem op. De vil nødigt råbe alt for højt om det; men de véd godt, og det bliver også sagt, at den europæiske imperialisme ikke længere kan dække sig bag den amerikanske.

Det sætter den danske regering i en mere end almindeligt svær kattepine. For Danmark har nu i et halvt århundrede forfulgt en strategi, hvor man forsøger at ride på to heste: EU og NATO, dvs. USA. Derfor søgte Mette Frederiksen for et par dage siden i New York at tale splittelsen ned. På det allerseneste har vi også hørt forsvarsminister Trine Bramsen forsøge at puste nyt liv i den nordiske forsvarspagt, som ellers blev opgivet for et halvt århundrede siden. Dilemmaet er tydeligt.

Betyder det så, at vi skal til at se EU i en positiv rolle, sådan som f.eks. SF forestiller sig det? Næppe. EU er og bliver den europæiske imperialisme samlet under tysk førerskab – tysk,

selv om de i Paris gerne så, det var fransk. Men tysk eller fransk – vi skal se at komme ud!

Den positive, den progressive spiller i det store globale magtspil i dag er Kina. Måske vil Kina blive i stand til at holde imperialismen i skak, som Sovjetunionen gjorde det i fyrre år. Og måske vil Kina som Sovjetunionen kunne sætte den nye dagsorden: Socialismens dagsorden i det 21. århundrede.

Så meget større er det også, hvad vi nævner kort i beretningen, at Danmarks Kommunistiske Parti og Kinas Kommunistiske Parti har genoprettet de partimæssige forbindelser. De havde ellers ligget døde i det halve århundrede, jeg har talt om flere gange. Vi var repræsenteret ved formanden på det globale videotopmøde, som Kinas Kommunistiske Parti afholdt i begyndelsen af juli måned. Og vi ser frem til en udbygning af kontakterne i den kommende tid.

Beretningen indeholder et afsnit om Ungkommunisterne. Siden det blev skrevet, har Ungkommunisterne haft fremgang og besluttet at skifte navn og samle den historiske fane op igen, som de selv udtrykker det. Måske vil de senere selv fortælle os mere om det. Det nye Danmarks Kommunistiske Ungdom, DKU, er talstærkt til stede her i dag. De skal være velkomne. Samarbejdet med det nye DKU er også en ting, vi ser frem til.

Her står vi altså i dag: Imperialismen på tilbageslag. En ny socialistisk offensiv er i gang. Ungdommen er med os igen, som den har været det før i Danmarks Kommunistiske Partis hundrede år. Det er tre styrkepositioner, og dem skal vi bygge videre på. Det starter i dag.

Enstemmigt vedtaget

Kongressens gæster

Danmarks Kommunistiske Ungdom	Cornelius F. O. Perrier	Dansk-Cubansk Forening	Tommy Dalgaard
Kommunistisk Parti i Danmark	Bo Møller	Århus mod Krig og Terror	Carsten Andersen
Kommunistisk Parti	Lotte Rørtoft	Institut for Marxistisk Analyse	Christian
	Madsen		Gorm Hansen
Norges Kommunistiske Parti	Runa Evensen	Folkebevægelsen mod EU	Susanne
	Jim Høgfelt		Dyre-Greensite
Finlands Kommunistiske Parti	Jiri Mäntysala	Pensionisternes Kulturforening af 1965	Anders Kristensen
Grækenlands Kommunistiske Parti	Panos Apergis	Antifascistisk Forum	Anton Nielsen
Iraks Kommunistiske Parti	Shaba Ayoub	Horserød-Stutthof Foreningen	Annette Mørk
Syriens Kommunistiske Parti	Ghanem Bittar	Kulturhus Køge	Margrethe Pedersen
Vietnams ambassade	Hoang Le	Individuel gæst	Aksel V. Carlsen
	Nguyet Minh		
	Lai Anh Tu	Et par inviterede broderpartier var ikke i stand til at deltage.	
DDF Koreas ambassade	Hak Chol Ri	Vi bringer deres skriftlige hilsener på dette opslag.	
	Pak Hyon Su		
Venskabsforeningen			
Danmark-DDF Korea	Nikolai Aamand		

Sveriges Kommunistiske Parti

skulle have været repræsenteret ved Winnie Svendsen, der også deltog i 100-årsjubilæet, men hun blev syg. I stedet skrev hun på dansk nedenstående hilsen.

Kære kammerater.

Det svenske kommunistparti sender hilsener til Danmarks Kommunistiske Parti og alle delegerede til den 36. kongres.

Jeres kongres finder sted på et tidspunkt, hvor Covid-19-pandemien nu har hærget verden i halvandet år, vi sidder stadig fast i pandemiens jerngreb, og det ser ikke ud til snart at være overstået. Bi- og sideeffekter vil sandsynligvis også påvirke os, det arbejdende folk, mange år ud i fremtiden.

Regeringernes håndtering af pandemien i henholdsvis Danmark og Sverige har været forskellig, Danmark var hurtigere til at lukke ned og vedtage restriktioner, men også det danske socialdemokrati har givet efter for kapitalens krav om produktion og profit. Minkavlerne fik milliarderstatning for at slå deres dyr ned, mens strejkende sygeplejersker, der vil have en værdig løn for deres arbejde, fik et nulresultat og et lovindgreb af selv samme socialdemokratiske regering. En såkaldt »arbejderregering« der som den svenske ditto lader arbejderklassen bære pandemiens byrde.

Kriser har altid været og vil altid være en del af kapitalismens natur, men krisetider som den, vi går igennem nu, gør det mere tydeligt. Flere bliver derfor kritiske over for det system, de lever under. At kapitalismen er det grundlæggende problem, er det vores ansvar som kommunister at gøre tydeligt. En samfundskritik, der mangler mål og retning mod socialisme, kan let ende i den reaktionære grøft. Det kommunistiske parti er derfor mindst lige så vigtigt i dag og i morgen som det var i går.

Sveriges Kommunistiske Parti ønsker DKP en fremgangsrig og levende 36. kongres.

Længe leve det internationale proletariat!

Længe leve marxismen og leninismen!

Kammeratlig hilsen

På vegne af Sveriges Kommunistiske Parti

Karl Gunnarsson

International sekretær

中共中央对外联络部

INTERNATIONAL DEPARTMENT
CENTRAL COMMITTEE, COMMUNIST PARTY OF CHINA

丹麦共产党中央委员会：

值此丹麦共产党第36次全国代表大会召开之际，中共中央对外联络部谨向大会致以热烈祝贺。

中国共产党愿继续秉持求同存异、相互尊重、互学互鉴的精神，深化两党交流合作，增进相互理解与信任，为推动中丹关系发展，增进两国人民福祉作出积极贡献。

祝大会取得圆满成功！

Kinas Kommunistiske Parti

Den Kinesiske Folkerepubliks ambassade i Danmark var inviteret, men meldte afbud under henvisning til coronasituationen. I stedet formidlede ambassaden denne skriftlige hilsen fra KKP's internationale afdeling:

Den internationale afdeling ved Kinas Kommunistiske Partis centralkomiteé sender sine varme lykønskninger i anledning af DKP's 36. kongres.

KKP er parat til at uddybe kontakten og samarbejdet med DKP i en ånd af voksende fællesskab uagtet forskelligheder, gensidig respekt og gensidig læring med henblik på at øge den gensidige forståelse og tillid og bidrage positivt til udviklingen af de dansk-kinesiske forbindelser og vore to folks velfærd.

Vi ønsker jer en helt igennem vellykket kongres!

Med de bedste ønsker,
Den Internationale Afdeling
Centralkomiteen
Kinas Kommunistiske Parti

Oversat fra engelsk

Kommunisme blandt eskimoerne

Af Peter Freuchen

I aprilnummeret bragte vi en portrætsamtale med Navarana Freuchen, der netop var blevet genindmeldt i DKP. Hendes morfar, den berømte polarforsker og ven af Knud Rasmussen Peter Freuchen, skrev i 1928 denne artikel til *Arbejdernes Jul*.

Lad mig forudskikke den Bemærkning for ikke at blive misforstået, at jeg næsten intet kender til Kommunismen i et saa mægtigt Land som Rusland, systematiseret og ledet under Forhold, der er mig ganske fremmede.

Men personligt har jeg levet mange Aar blandt Eskimoerne, Jordens nordligst boende Mennesker, som har forstaaet at skaffe sig Ophold i Klodens haardeste Naturforhold i stadig Kamp med Elementerne, udelukkende fordi de hjælper hinanden og er fælles om alt.

Eskimoerne lever altid af Fangst. I smaa Kajakker, Fartøjer, som de tildanner ved at bygge et Skelet af Træpinde eller Dyreknogler, og som de betrækker med Sælskind, vover de sig ud paa Havet og dræber der de Dyr, de skal leve af. Om Sommeren lever de i Telte forarbejdede af Skind enten af Sæler eller Rensdyr, og om Vinteren bygges deres Huse af Sne. Materialet er der jo nok af, og det koster ikke noget.

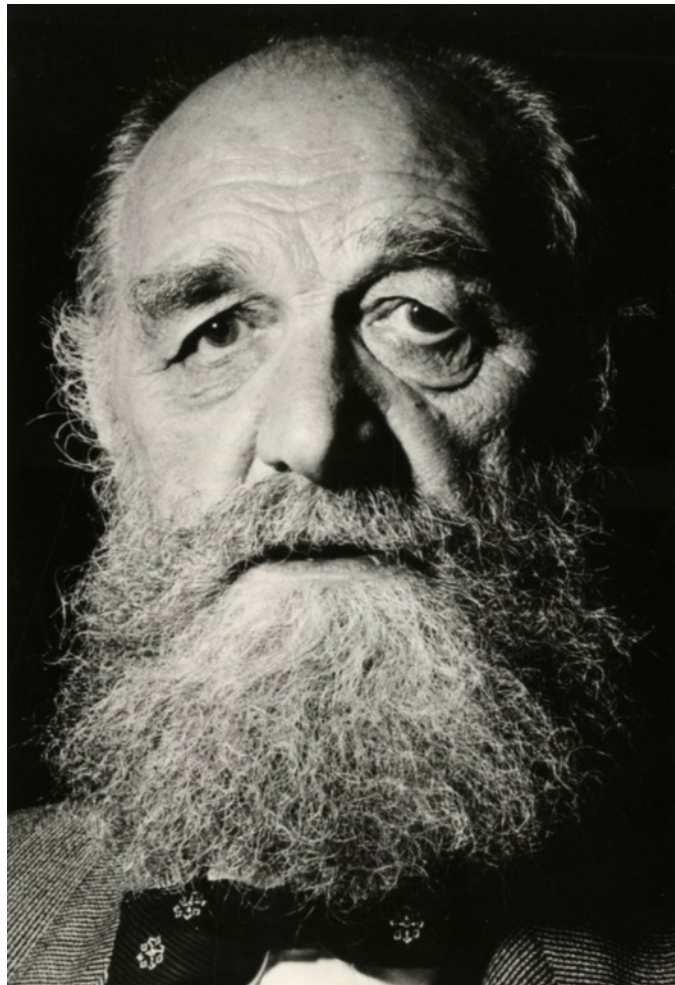
Eskimoerne har forstaaet, at de maa hjælpes ad for at klare sig. Ofte er det saa store Dyr, de skal nedlægge, Hvaler, Hvalrosser eller andet, at det er praktisk at have Hjælp paa Fangsten, og undertiden kan mindre Dyr lettere fanges af dem, naar de er mange om Fangsten. Derfor er deres Samfundsform blevet, som den er.

Eskimoerne lever i smaa Bander, Bopladserne tæller sjældent mere end fem til seks Familier, ofte mindre, og de er da fælles næsten om alt.

Da jeg første Gang kom op til Thule til de hedenske Eskimoer, der uden noget Baand af nogen Art levede som deres Fædre i mangfoldige Slægtled, tog jeg en af de første Dage med ud paa en Hvalrosfangst. Det traf sig saaledes, da den første Hvalros, vi fik, blev parteret, at jeg endnu den Gang ikke var saa dygtig til at flænse, hvorfor jeg holdt mig lidt tilbage, men det viste sig, at et mægtigt Stykke Kød, langt større end jeg kunde bære det, tilfaldt mig.

Jeg takkede rørt den Mand, der havde sat sin første Harpun i Hvalrossen, og deponerede mit Kød i en Stendysse for at gemme det til Vinteren. Dagen efter fik vi igen en Hvalros og to den følgende Dag, og saadan blev det ved, og stadig fik jeg min Andel i Fangsten, skønt det kun var lidt eller endog slet intet, jeg hjalp til med at faa Dyrene dræbt.

Men jeg var glad for mit Kød og sagde Tak og gemte det hen som de andre. Da vi saa en Aften laa i Telt, var der en ældre fornuftig Mand, der sagde til mig, at jeg ikke maatte takke, fordi jeg fik Fangstpart. Det var ingen Gave, de gav mig, det var kun min Ret, jeg oppebar, og derfor maatte jeg ikke vise mig taknemlig for ikke at beskæmme nogen i Selskabet. Da jeg spurgte

lidt ud om dette, fortalte Manden mig om Skikkene oppe ved Thule blandt de nordligst boende Mennesker i Verden.

»Her siger vi ikke Tak, vi faar Del i Livsgoderne, og hver Mand, der er Fanger og tager med ud, faar sit Kødstykke, naar noget bliver dræbt. I Dag er det dig, der faar Fangst, og i Morgen maaske mig. Men skulde en Mand sidde tomhændet og skulde hans Børn ikke faa noget at spise, fordi Hvalrossen var dukket op et andet Sted, end hvor hans Kajak netop laa?

Enhver Mand faar sin Part, blot han er til Stede. Er der fem Mand, bliver Hvalrossen delt i fem Dele, eller er der tolv, faar ogsaa hver af disse Kød, og det maa man ikke vise Misundelse over. Det er jo en Ret, at vi Mennesker, naar vi er sat i Verden, skal leve, og hvem er mere berettiget? Hvem er da mere forpligtet til at hjælpe end ens egne Medmennesker? Og tror du, det vilde være morsomt paa en Boplads at leve sammen, hvis man skulde takke for Føden og være ydmyg hver Gang, man skulde have et Stykke Spæk at komme i sin Lampe.

Men det vilde heller ikke være rart for den, der fanger meget, hvis hans Bopladsfæller altid gik og var ufri i deres Holdning over for ham, fordi han kunde forære dem, hvad de ikke kunde skaffe sig selv. Nej, lad alle være lige og dele, hvad der bliver fanget ind til Bopladsen. Det giver den største Menneskelykke, og det er vel det, vi stræber efter. Thi ved Gaver skaber man

Slaver, ligesom man skaber Hunde ved Pisk!«

Det var en gammel Mand, der fortalte mig dette, en Fanger, der selv var blevet ældre, og derfor ikke længere saa kraftig som før.

Hans Hus led intet derved, og han var fælles med de andre om det Kod, der blev skaffet hjem, og jeg lærte jo snart, at det var derfor, Eskimoernes Livsglæde aldrig slap op. Folk var lige rige paa Bopladserne, men den, der var dygtigst, havde Glæden af at lede de andre. Han var den, der foreslog Udflugterne efter Fangstdyrene og planlagde Bjørnejagterne og kørte foran paa Rejserne. Om de andre saa vilde følge ham, stod til dem selv. I hans Fodspor var der godt at gaa. Men at han derfor skulde have Valuta i Form af mere Mad og bedre Klæder, var der ingen, der forstod. Og Systemet førtes igennem. Naar der var Mad paa Bopladsen, havde vi alle Mad at spise, og naar der var Smalhans, var der Sult i hvert Hus. Humøret blev det samme, for der var ingen at skyldte for de daarlige Tider. Vi var lige gode om at tage fejl, ja, lige gode om alt.

Et Land uden skrevne Love er Eskimoernes Rige. Husene, der beboes i Begyndelsen af Vinteren, er ved Thule af Sten, og naar Sommeren kommer, river man Taget af, for at Solen kan komme ned og tøj Isen op, der har dannet sig indvendig, og tørre ud den Fugtighed, Vinteren gav. Men næste Aar kan en anden tage dette Hus i Besiddelse, gøre det i Stand for sin Familie, og da er det hans, saalænge han beboer det. Overalt paa Bopladserne ligger der mange Hustomter, som graves ud og sættes i Stand, hvis Folk faar Lyst til at bo der. Jeg har kun sjældent set Mennesker begynde helt forfra og bygge et nyt Hus, ja, kun fire Gange i al den Tid, jeg var ved Thule Distrikt. Men næste Aar faldt Huset tilbage til Stammens Besiddelse, Jorden var Folkets, og Sten og Tørv, som Husene blev bygget af, var alles Eje. Jeg er tilbøjelig til at tro, at deres Sind, det glade og vennesele, stammer derfra. Hvor er det dog beroligende at vide, at man kan rejse langs en Kyststrækning og have Lov til at aabne de Køddepoter, Folkene har efterladt der, og tage, hvad man har Lyst til.

Det er hændt mig ofte, at jeg kom kørende paa Steder, hvor jeg manglede Hundefoder, men naar jeg saa opdagede Stendysser langs Kysten, saa tog vi, hvad vi skulde bruge til os selv og vore Hunde, dækkede Resten til og drog videre i Bevidstheden om, at ingen Uret var begaaet. Naar man saa mødte Ejermanen og fortalte, at man havde brugt hans Kød, følte han sig højt hædret over at have været i Stand til at hjælpe en anden, selv naar han ikke var til Stede, og denne Følelse var ham rigelig Betaling.

Det var tit lidt svært at faa det til at gaa ind i sin Bevidsthed, at saadan var Systemet for alle.

Jeg mindes en Gang, vi var paa Hvalrosfangst paa Nyisen om Efteraaret ude ved Dalrymple Rock. Det var koldt, og der var ingen Sne at bygge Hus af, saa vi maatte sove paa vore Slæder og brændte store Spækbaal for at koge vor Mad. Det blev jo tidligt mørkt, og vi kunde ikke sove i al den Tid, vi var uvirksomme. Saa pludselig var der en ung Mand, der fik en Idé:

»Lad os spise Æg,« raabte han. »Den »Store Peter« har jo mange Æg liggende her. Aah, lad os gaa op og spise.«

Mit Humør var ved at synke, for jeg tænkte paa, hvorledes jeg om Foraaret havde samlet Æg i tusindvis herude, medens de andre havde spist med det samme, hvad de fik uden at gemme hen. Jeg havde glædet mig til at have Æg hele Vinteren, et Par Stykker om Dagen, eller hvad vi nu kunde have Brug for. Men den Tanke laa dem alle fjern. Her var Æg i Depoter, og ligesom alt deres var mit, saa var mit naturligvis deres, og det eneste, der var for mig at gøre, var at le med og glæde mig over Fyrens gode Idé. Og alle stormede vi op og fik Ægdepoterne lukket op. Dejlige frosne Æg, som man holder lidt i Hænderne for at tøj Skallerne en Smule af. Saa gnaver man dem som et Æble. Og man kan spise mange paa saadan en Aften under Latter og munter Tale.

Og siden lærte jeg meget mere. Det var Folk, der tog, og Folk der gav til fælles Udnyttelse af Landets Goder og Fangsten i Havet.

Et andet Tankesæt end vort har Greb i disse Folk. Uden Love og uden Myndighed lever de i Fred med deres Krav, en fælles Vilje bor hos dem uden Lærdom og uden Undervisning af andre Mennesker. Livet blev deres store Lære, og Livet fik Ret under de givne Forhold. Lad mig ikke tale for eller imod Samfundsformer, jeg ikke kender. Kun eet véd jeg, at hvor jeg kom i Verden og besøgte Mennesker, der traf jeg Livslykken størst hos de rigtige Eskimoer længst borte fra den hvide Mand. Det var dem, der tog fat og arbejdede, der fik Udbyttet ud af Sliddet, og alle sled de, og alle var de ens.

Jeg er klar over, at der er Forskel paa Eskimoer og hvide Folk, men hvem tør sige, at den ene er bedre end den anden? Det bliver vanskeligt at afgøre, men jeg tør sige et, at Eskimoerne er den lykkeligste, for hans Bopladsfæller omkring ham har samme Kaar, som han selv. Ingen er rigere og vækker hans Misundelse, og Ingen er fattigere og bærer Nag til ham. Højere tror jeg ikke, man naar her i Verden.

*Original stavning og tegnsætning.
Åbenlyse fejl rettet af redaktionen.*

Da kommunistkrækken kom til Grønland

Af John Poulsen

Den 11. august 1947 kunne man i *Land og Folk* læse, at skolelæreren Børge Poulsen (1920-1995) var blevet fyret fra sin stilling i den grønlandske by Qullissat og skulle forlade Grønland med det næste skib. Begrundelsen var, at Grønlands Styrelse fandt ham uegnet til arbejdet, og at han havde et dårligt forhold til grønlanderne. Kommunerådet i byen protesterede i et brev til Styrelsen og gjorde opmærksom på, at han var en af de få danskere, der havde blandet sig med befolkningen, og gav udtryk for, at de ønskede at beholde ham. Men styrelsen svarede aldrig på henvendelsen. Fyringen havde i virkeligheden helt andre årsager, nemlig at Børge Poulsen (BP) var kommunist og i artikler i *Land og Folk* havde kritiseret forholdene på Grønland, og derfor var han åbenbart en farlig person.

Sandheden om fyringen er nu kommet frem, efter at journalisten og forfatteren Søren Peder Sørensen har fået adgang til hidtil ukendte dokumenter. Han har tidligere skrevet bogen *Qullissat – byen der ikke ville dø*, og i den forbindelse hørte han om en lærer, der var blevet fyret i 1947. Ved en tilfældighed mødte han Børge Poulsens søn, Klaus Poulsen, der fortalte om sin far, og det inspirerede ham til at skrive bogen »Røde« *Børge*, som netop er udkommet.

Fra sømand til lærer

Poulsens forældre drev en købmandsforretning og der blev ikke talt politik i hjemmet. Han var ikke glad for at gå i skole og forlod den som 14-årig. I stedet drømte han om at komme til søs, og som 15-årig fik han en søfartsbog og drog afsted. På en af turene kom han til New York, og der oplevede han for første gang den ulighed, der var mellem fattige og rige, og det oprørte ham. Inden han i 1937 gik i land, besøgte han fem gange Grønland. Derefter besluttede han at blive lærer, og efter at have taget en realeksamen kom han i 1939 ind på Jonstrup lærerseminarium. Bogens forfatter mener, at det var der, han blev kommunist, og det lyder meget sandsynligt, da nogle af de lærerstuderende var kommunister og rektor, Georg Christensen, var en progressiv pædagog, der havde skrevet en række artikler om pædagogik i *Kulturkampen*.

Aktiv i modstandsbevægelsen

I 1943 blev han færdig som lærer og arbejdede på forskellige skoler. I december samme år blev han aktiv i modstandsbevægelsen og medlem af en militærgruppe i Gentofte. På grund af en stikker blev han arresteret af Gestapo i februar 1945 og bragt til forhør i Lyngby. På mirakuløs vis lykkedes det ham at flygte, og han levede under jorden indtil befrielsen. Hans arrestation fik også konsekvenser for hans mor og bror, der blev arresteret, fordi der var blevet fundet våben i hjemmet, og de endte i Frøslevlejren, hvorfra de vendte velbeholdent tilbage.

Det samme kunne man ikke sige om Børge Poulsen, der ligesom mange andre modstandsfolk tog varig skade af det illegale arbejde, hvad der bl.a. gav sig udslag i maveproblemer. Det var årsagen til, at han i 70'erne måtte gå på pension som 57-årig.

Populær lærer i minebyen

For at få fred og ro søgte han efter krigen at komme til Grønland som lærer i minebyen Qullissat,

der ligger i Diskobugten på vestkysten. Da han sammen med sin familie kom til byen viste det sig, at myndighederne ikke havde bygget nogen skole, så undervisningen måtte foregå i menighedshuset, og der var heller ikke i starten bygget nogen bolig til dem, men det slog ham ikke ud. Han blev hurtigt en populær lærer, der lærte eleverne dansk og de ham grønlandsk. I modsætning til andre myndigheds personer havde han tæt kontakt med den grønlandske befolkning og opsøgte elevernes forældre og fik dermed indtryk af, under hvilke elendige forhold de levede.

Minearbejderne bliver organiseret

BP lagde ikke skjul på, at han var kommunist. Det vides ikke, hvornår han blev medlem af DKP, men meget tyder på, at det måtte være efter befrielsen. Qullissat var Grønlands første industriby med en stor kulmine, hvor der var beskæftiget mere end 1.000 arbejdere. Han kom i kontakt med nogle af arbejderne og organiserede en studiekreds, hvori deltog byens læge, Preben Molander, der også var kommunist, Hans Gabrielsen, som var tillidsmand for minearbejderne, samt telegrafist Nikolaj Kleist. Et af studiekredsens resultater blev, at arbejderne i minen blev organiseret, og at der blev planlagt en 1. maj demonstration i 1947, hvor arbejdet derfor skulle standses i minen kl. 12.00. Da myndighederne blev klar over det, forbød de demonstrationen. Det eneste sted, hvor forbuddet blev nævnt, var i *Land og Folk*, der havde det på forsiden den 2. maj. Minearbejderne havde også rejst krav om en lønforhøjelse på 75 %, og da de truede med at strejke hvis der ikke kom forhandlinger i gang, meddelte Styrelsen, at man ville sende vicedirek-

Børge Poulsen foran Holsteinsgade Skole 1952

tør Eske Brun derop. Da han ankom i begyndelsen af august, bad han minearbejderne om at komme ud til hans skib, da han var bange for at gå i land. Eske Brun kunne kun tilbyde en stigning på 10 %, men forhandlerne truede så med strejke, og da der var hårdt brug for kullene, endte det med en lønforhøjelse på 60 %. En kæmpe sejr for den nystiftede og første fagforening i Grønland.

Kommunistkræk

Først derefter gik de danske forhandlere i land, og den sidste handling, Eske Brun foretog sig inden han rejste hjem, var personligt at fyre Børge Poulsen på gråt papir for at være uegnet til sin stilling, selvom han nogle måneder før havde fået den forlænget, bl.a. på grund af sine pædagogiske evner. BP protesterede naturligvis og udtalte til *Land og Folk*, at den virkelige årsag var at han var kommunist, og dokumenter viser, at han havde ret. Myndighederne havde nøje fulgt med i hans færden, og den danske landshøvding i Nuuk/Godthåb havde i et brev fortalt den amerikanske konsul i Grønland, at der i Qullissat var to kommunister, der prøvede at organisere kulminearbejderne. Disse skulle også have planlagt, at sende en eskimodreng til Danmark for at blive oplært af partiet. At også det danske politi fulgte med i hvad BP foretog sig, fremgår af PET-kommissionens beretning. Der står at »den pågældende havde etableret et kommunistisk parti blandt kulminearbejderne, og samtidigt havde han fået oversat de kommunistiske love til Grønlandsk.« At BP skulle have oprettet et parti er det rene vrøvl, og hvis det havde været rigtigt, var det jo ikke ulovligt, men man var bange for at de kommunistiske ideer skulle brede sig. Det gav sig også udslag i at Nikolaj Kleist, der var i gang med at oversætte Det kommunistiske Manifest, en dag blev opsøgt af tre mænd, som truede ham til at stoppe arbejdet, ellers ville han ikke få sin kone

at se igen. Samtidigt stak de ham en lussing og tvang ham til at brænde papirerne.

Ifølge historikeren Aksel Carlsen gik de faglige aktiviteter i stå efter at Gabrielsen og Poulsen havde forladt byen, og han mener at det også skyldtes, at De Samvirkende Fagforbund (DsF) ikke så med milde øjne på den nyetablerede fagforening og glædede sig over passiviteten.

Angsten for kommunisterne gav sig udslag i, at Hedtoftregeringen i 1948 gav Grønlands Styrelse besked om, at det var forbudt kommunister at tage arbejde eller besøge Grønland. Det blev aftalt at PET skulle stå for sikkerhedskontrollen, men ingen måtte vide det. Da Aksel Larsen, som var medlem af Grønlandsudvalget, i 1948 søgte om indrejse til Grønland, blev det afslået og det tog mange år før forbuddet blev ophævet.

Fra kommunist til socialdemokrat

Da Poulsen kom tilbage til Danmark var det ikke muligt for ham at få en fast stilling som lærer, fordi han var sortlistet, men det lykkedes at få enkelte vikariater. Først i 1952 fik han et fast job på Holsteinsgade Skole, men så skulle han også dæmpe sin agitation. En periode arbejdede han også med serigraf, og i 1965 flyttede han og hans nye kone, som han var blevet gift med i 1952, til Rødby, hvor han fortsatte som lærer på Rødby Byskole. Det forlyder ikke om han fortsat var aktiv i partiet, men i begyndelsen af 70'erne meldte han sig ud og ind i socialdemokratiet. Men han holdt stadig fast i nogle af sine holdninger, f.eks. modstanden imod EF, og i 1981 blev han medlem af Folkebevægelsens forretningsudvalg. Selvom han var socialdemokrat, stillede han i 1984 op som kandidat til EU-parlamentet for Folkebevægelsen.

Først 34 år efter, at han blev udvist af Grønland, kunne han igen besøge landet og møde sin svigerfamilie, dog uden sin grønlandske hustru, Ingeborg, som døde året før.

I slutningen af 70'erne var familien flyttet til Helsingør, hvor Børge Poulsen døde i 1995, 75 år gammel. Ved bisættelsen fremhævede hans svigerdatter, at han aldrig var gået på akkord, hverken under krigen, i kampen mod grønlandernes usle vilkår eller da Danmark blev medlem af EF.

Søren Peder Sørensen: »Røde« Børge. En dansk skolelærers skæbne i efterkrigstidens Grønland. Frydenlund. 165 s. 269 kr.

Mens Cuba er på vej ud af corona-krisen, forbereder Cubas fjender ny uro

Cuba har – ligesom alle andre lande - ret til at vælge sin økonomiske model og sit politiske system. Et overvældende flertal i Cuba har valgt socialisme, men stærke kræfter vil ikke tillade Cubas samfundsmæssige projekt at lykkes.

Redegørelse og udtalelse fra Dansk-Cubansk Forening

Der er positive meldinger fra Cuba om, at corona igen er ved at være under kontrol. Vaccinekampagnen kører i højeste gear, og Cuba er det land i Latinamerika, hvor flest er vaccineret. Cuba producerer egne vacciner i så betydelige mængder, at også andre lande kan forsynes. 15. november indledes en gradvis genåbning af Cubas turistsektor, som er så vigtig for landets økonomi.

Der er grund til at glæde sig over disse meldinger, men det gør ikke alle.

11.-12. juli i år var der protester og demonstrationer i en række byer i Cuba med krav om, at regeringen skaber bedre levevilkår og flere forsyninger i butikkerne. Disse – i lyset af den alvorlige mangelsituation – forståelige protester og krav blev udnyttet af kontrarevolutionære kræfter, der rejste krav om regeringens tilbagetræden og et opgør med socialismen. I en række tilfælde kom det til hærværk, plyndringer og anden vold fra nogle demonstranternes side. Disse blev arresteret, og for tiden føres der retssager mod dem.

Nu har de samme kontrarevolutionære kræfter annonceret en ny runde demonstrationer og protester den 15. november i flere byer i Cuba. Grupperne bag initiativet søger myndighederne om tilladelse til at gennemføre »fredelige demonstrationer« og henviser til grundlovens paragraffer, som tillader cubanerne at samles til demonstrationer og protester.

Initiativtagerne har fået afslag på deres ansøgninger, og de cubanske myndigheder begrundet afslagene. Det er begrundelser, som det er værd at kende, når internationale og sikkert også danske medier i den kommende tid og omkring demonstrationsdatoen den 15. november vil svømme over med fordømmelser og kritik af de cubanske myndigheder.

Begrundelserne er følgende:

1: Myndighederne medgiver, at Cubas grundlov giver menneskeret til at demonstrere. Men der er knyttet klare betingelser og begrænsninger til paragraffen om demonstrationsret. Grundlovens artikel 45 understreger, at borgernes ret er begrænset: »Udøvelsen af borgernes rettigheder er begrænset af hensynet til andres rettigheder, den kollektive sikkerhed, den almene velfærd, respekt for den offentlige orden, Grundloven og andre love«.

Den grundlov, som både tillader demonstrationer og sætter grænserne for sådanne, blev revideret og opdateret gennem en lang folkelig debatproces, som sluttede med en folkeafstemning for knap tre år siden, hvor 86,85 procent af vælgerne stemte ja til denne nye grundlov. Det er altså folkets grundigt debatterede

og vedtagne grundlov og ikke et regelsæt, som »oppefra« eller af det kommunistiske parti er »trukket ned over hovedet« på befolkningen.

2: Artikel 4 i Cubas grundlov, som altså er vedtaget med et massivt flertal for blot tre år siden, fastslår at Cuba er et socialistisk samfund, og i grundloven hedder det ordret: »Det socialistiske system bekræftes med denne grundlov som en realitet, der ikke skal ændres«.

De cubanske myndigheder påpeger, at de, som ansøger om tilladelser til at demonstrere, forsøger at udnytte en forfatningsmæssig ret til at legitimere en provokation, der skal omstyrte selvsamme forfatning.

Når de cubanske myndigheder og landets politiske ledelse drager denne konklusion; nemlig, at der ikke vil blive tale om fredelige demonstrationer, men tværtimod om uro, vold og destabilisering, så bygger de konklusionen på solide erfaringer og tilgængelig information om, hvilke interesser og hensigter hjemme og i udlandet – primært i USA, der driver og støtter initiativtagerne.

På gaden for revolutionen.

For det første skal demonstrationerne rejse krav om løsladelse af angivelige politiske fanger i Cuba. Men der er ikke nogen politiske fanger i Cuba, påpeger myndighederne. De, som er fængslet efter 11. og 12. juli, er anklaget for vold, hærværk, anstiftelse af uro, plyndring eller andre kriminelle handlinger. Hvis de bliver dømt skyldige, skal de afsone en straf, og hvis ikke så bliver de løsladt.

At kræve disse personer løsladt er et signal om, at demonstrationernes arrangører på ingen måde tager afstand fra vold – tværtimod.

For det andet så er det en velkendt kreds af politiske aktører, der tager dette nye initiativ til protester i Cuba. Det er cubanere, der har været på aktivistkurser i USA. Det er cubanere, der i årevis har samarbejdet med USA og direkte med USA's ambassade i Havanna, som forsyner dem med computere, mobiltele-

foner og andre ressourcer til deres politiske og agitatoriske virke. Det er grupper, som bliver hyldet og støttet af kongresmedlemmer og senatorer i USA som Marco Rubio, Mario Diaz-Balart og Maria Elvira Salazar, hvis navne afslører deres cubanske herkomst, og hvis aktiviteter dokumenterer, at de aktivt støtter terrorisme mod Cuba.

Og de lægger ikke skjul på det, men understreger offentligt, at målet er at »omstyrte regimet« i Cuba.

De organisationer, som bakker op og betaler de kontrarevolutionære i Cuba, er blandt andre: NED (*National Endowment for Democracy*), som via USA's finanslov får årlige millionbevillinger til projekter rettet mod Cuba. Og det er de rige eksilcubaneres mest reaktionære og voldelige organisation; nemlig CANF (*Cuban American national Foundation*), der har 100-vis af mord på samvittigheden. Blandt grupperne også er den stadigt eksisterende paramilitære organisation »Brigade 2506«, som blev oprettet til invasionen i Svinebugten i april 1961.

MintPressNews.com i USA har 5. oktober skrevet om USA's rolle i disse ting og skriver blandt andet: »Udenlandske borgeres deltagelse og indblanding i Cubas indre anliggender har fået et omfang som ville være utænkeligt i USA«.

I henhold til international ret og FN-pagten har ethvert land ret til fred og ikke-indblanding i sine indre forhold. Cuba har således ret til at løse sine interne problemer uden indblanding udefra – fra USA eller EU for den sags skyld.

Og Cuba er faktisk langt fremme med sine løsninger. Corona er som nævnt under kontrol, turisme og andre økonomiske aktiviteter er i gang eller er ved at starte, de utilfredsstillende levevilkår i Cuba vil skridtvis blive forbedret.

Dansk-Cubansk Forening appellerer til alle sine medlemmer og den brede kreds af Cuba-venner i Danmark om at styrke solidariteten. Forsvar Cubas fulde ret til fred og ikke-indblanding i sine indre anliggender. Cuba har mange problemer at slås med, men menneskerettighederne og demokratiet i Cuba har det langt bedre end i mange nabolande, og når levevilkårene sandt nok er for ringe, så skal hovedårsagen findes i USA's 60 år lange blokade, som koster Cuba op mod 100 millioner kroner hver eneste dag. Vi skal styrke kravet om at blokaden ophæves.

Dansk-Cubansk Forening henvender sig også til enhver

USA's blokade mod Cuba er efter fire år med Trump og knap et år med Biden hårdere end nogensinde. Cuba bløder økonomisk, og dertil kommer corona-nedlukningen. I den situation har cubanerne brug for støtte og solidaritet, men fra EU-parlamentet kommer der en kniv i ryggen. Ill.: Granma

demokratisk og retscaffen dansker med et håb om vilje til at gennemskue USA's dobbeltmoral. USA, som blokerer Cuba og nu kommer med nye trusler mod landet, hvis myndighederne ikke tillader USA's »5. kolonne« i Cuba at organisere demonstrationer den 15. november. Husk at samme USA er nær allieret med det blodige styre i Colombia, hvor i gennemsnit en folkelig leder, en fagforeningsmand eller en venstreorienteret politiker bliver myrdet hver anden dag! USA rejser ingen kritik at menneskeretsforholdene i Colombia – tværtimod ydes der milliarder af dollars i lån og militær støtte.

Cuba har – ligesom andre lande – ret til at vælge sin økonomiske model og sit politiske system. Et overvældende flertal i Cuba har valgt socialisme, men stærke kræfter vil ikke tillade Cubas samfundsmæssige projekt at lykkes. Forsvar Cubas ret til selvbestemmelse, ikke-indblanding og fred!

*Dansk-Cubansk Forenings hovedbestyrelse,
den 28. oktober 2021*

EU-parlamentet hægter sig på USA's beskidte Cuba-politik

To gange på tre måneder vedtager et flertal i EU-parlamentet resolutioner, som stinker af at være skrevet i Washington, og som baseret på løgne og manipulation kritiserer Cuba for brud på menneskerettigheder, manglende demokrati og politivold mod demonstranter. Det er sørgeligt, at de fleste danske MEP'er lægger stemmer til denne usselhed.

Af Sven-Erik Simonsen, formand for Dansk-Cubansk Forening

Den 10. juni og igen den 16. september vedtog EU-parlamentets flertal resolutioner, som beskylder Cuba for brud på menne-

skerettigheder, manglende demokrati og politivold mod demonstranter. Begge resolutioner søger at få EU-kommissionen til at straffe Cuba og indføre sanktioner. Resolutionerne bliver også sendt til parlamentsmedlemmerne i alle EU's medlemslande, og derfor er der lige nu gang i en proces, hvor lovgivere i flere EU-lande – måske også i det danske folketing – forbereder anticubanske initiativer.

Resolutionen den 10. juni skulle kaste grus i maskineriet og spænde ben for, at Cuba kunne vinde endnu en knusende sejr over USA ved FN's generalforsamling. Det lykkedes ikke: Den 23. juni vandt Cuba 184–2 over USA ved en afstemning om en resolution mod USA's blokade.

Resolutionen fra 16. september kommer i kølvandet på de uroligheder, der var i Cuba den 11. juli og i nogen tid derefter. Nogle tusinde cubanere gik på gaden for at protestere mod strømafbrydelser i den ekstremt varme sommer og manglende fødevarer i butikkerne. Disse protester blev iværksat og gjort voldelige af en mindre kreds af kontrarevolutionære, som i tæt kontakt med USA og med støtte derfra samt fra internationale medier skabte et billede af et Cuba i oprør og et Cuba ramt af en humanitær katastrofe.

Ingen af delene passer.

Behersket magtanvendelse mod hærværk og plyndring

Når protesterne vandt en vis opslutning skyldes det frustrationer i befolkningen over de vanskelige levevilkår på grund af USA's blokade og corona-nedlukningen.

Der opstod 11. juli og de følgende dage en række situationer, hvor politiet greb til magtanvendelse for at stoppe hærværk og butiksplyndringer. Under et forsøg på at angribe en politistation blev en demonstrant dræbt. Under disse hændelser blev nogle hundrede demonstranter anholdt. I dag er langt de fleste løsladt igen, mens der føres retssager mod et antal, som er anklaget for kriminelle handlinger. Men internationale medier og sociale medier har chokerende ukritisk og/eller med ond vilje skabt og formidlet et forvrænget billede.

Jeg vil ikke her fordybe mig i mediemanipulationens enkelte elementer, men der er brugt tusinder af falske profiler på Twitter, der er spredt fotos og film af politivold i Argentina, Venezuela og Egypten, som var det i Cuba. Der er smidt svineblod på et barn, som angiveligt skulle være skudt af en politimand, fotos af store demonstrationer til støtte for regeringen er anvendt til at illustrere protester mod regeringen osv. osv.

Hvis man vil, kan man nemt finde dokumenterede afsløringer af disse løgne og manipulationer.... og undgå at lade sig forføre af de iscenesatte stunts. Det cubanske dagblad *Granma* bringer omfattende og detaljeret dokumentation for manipulationerne.

Det ville et flertal i EU-parlamentet ikke, men var klar til ukritisk at stemme for, da en reaktionær kreds fremlagde sit resolutionsforslag med titlen *On the government crackdown on protests and citizenz in Cuba....* som kan oversættes til »om statslig voldsanvendelse mod/demonstranter og borgere i Cuba«.

Resolutionen blev vedtaget med 426 stemmer for, 146 imod og 115 som undlod at stemme.

10 af Danmarks 14 medlemmer af EU-parlamentet støttede resolutionen.

De 14 danske stemmer i EU-parlamentet

SF's Margrethe Auken og Kira Marie Peter-Hansen stemte imod, og sammen med deres gruppe i EU-parlamentet fremlagde de et andet resolutionsforslag, som dog ikke blev vedtaget.

Også Enhedslistens Nikolaj Villumsen stemte imod. Peter Kofoed fra Dansk-Folkeparti undlod at stemme i strid med hans gruppe i parlamentet, der anbefalede at støtte resolutionen.

De 10 sidste danskere i EU-parlamentet stemte for. De tre danske socialdemokrater, Niels Fuglsang, Christel Schaldemose og Marianne Vind brød endog med deres gruppes anbefaling om at undlade at stemme og valgte at stemme for den anticubanske resolution.

Dansk-Cubansk Forening har efterfølgende spurgt de tre socialdemokrater, hvorfor?

Foreningen har ikke modtaget noget svar på sine spørgsmål, herunder et spørgsmål om, hvordan de tre socialdemokrater som MEP'er har oplevet USA's lobbyarbejde i forbindelse med behandlingen af denne resolution.

For den stinker af at være skrevet i Washington.

Resolutionen fylder fem sider og indeholder 30 henvisninger og 17 erklæringer. Den opremser en lang række påstande, og kilderne er en fuldstændig uoverskuelig samling af alt fra selvbestaltede menneskeretsorganisationer, oppositionsgrupper i Cuba og internationale organisationer m.m.. Det er meget bemærkelsesværdigt, at Cuban Observatory for Human Rights (OCDH) – der er en USA-støttet organisation med hovedkontor i Madrid, og som spillede en central rolle i at organisere de regeringsfjendtlige protester i Cuba – bruges som en hovedkilde i formuleringen af resolutionen. Derfor kan man se, at der i referencerne G og K tales om 5000 og over 8000 internerede.

Reference M afslører nærmest sort på hvidt, at Washington har ført pennen, da resolutionens tekst skulle skrives.

Ført pen fra Washington

M-Teksten lyder således i en absolut præcis oversættelse: »Den cubanske stat fortsætter systematisk med at bryde sine sundhedsarbejderes arbejder- og menneskerettigheder når disse udsendes på medicinske missioner til udlandet, noget som svarer til moderne slaveri i henhold til FN.«

Denne anklage er ord til andet (på engelsk) lanceret af folk i Trump-regeringen for flere år siden.

Det er den mest usle tilsvining af den enestående humanitære indsats, som Cuba har gjort og gør i over 60 lande i verden; under jordskælv og orkaner, under ebola og corona. Faktum er, at de cubanske læger og sygeplejersker er respekteret og elsket i verden, Faktum er, at ingen cubanske læger eller sygeplejersker udsendes mod deres vilje. Når Cuba under nogle missioner modtages betaling fra modtagerlandet, deles beløbet mellem den udsendte og det cubanske sundhedsvæsen. Det har FN aldrig udtalt er at sammenligne med »moderne slaveri«. Det er noget, som Cubas fjender tolker sig til.

Og i 17 punkter nedkalder denne syge resolution had og ond over det lille land og dets 11 millioner indbyggere.

I punkt 1 lyder det således: EU-parlamentet »Fordømmer på den stærkest mulige måde den cubanske regerings ekstreme vold og undertrykkelse mod demonstranter, menneskeretsforkæmpere, uafhængige journalister, kunstnere, systemmodstandere, oppositionelle politiske ledere i kølvandet på protesterne den 11. juli; (og) beklager tabet af liv samt sender sin kondolen-

Arbejderforlaget 100 år

Ugervirksomhed er en vigtig del af den politiske arbejderbevægelse. I dette efterår er det hundrede år siden, DKP fik sit første forlag.

Af John Poulsen

I april 1921 blev Danmarks kommunistiske Parti (DKP) og Fagoppositionens Sammenslutning (FS) (syndikalisterne) efter tilskyndelse af Komintern enige om at danne Danmarks kommunistiske Føderation. Hver organisation beholdt sin selvstændighed, men der blev nedsat et fælles arbejdsudvalg. Et af resultaterne af sammenslutningen blev at DKPs blad *Arbejdet* og FS' *Solidaritet* blev slået sammen til *Arbejderbladet*, der begyndte at udkomme som dagblad den 20. maj. Samtidig blev man enige om, at de tre mindre forlag med tilknytning til den kommunistiske og syndikalistiske bevægelse, nemlig Kommunistisk Partis Forlag, Dansk Kommunistisk Lærerkreds Forlag og Solidaritets Forlag skulle slutes sammen til Arbejderforlaget, og Thøger Thøgersen blev valgt til forlagsleder.

Den 23. september 1921 blev der holdt åbningsfest for det nyoprettede forlag i Haveselskabets lokale. Festens ca. 100 deltagere blev budt på taler, oplæsning af unge digtere, fællessang af Oskar Hansens »Rød Flagsang«, og der blev sluttet af med en revy. Det var også muligt at se og købe de ca. 150 bøger og pjecer på dansk, svensk, norsk og tysk, som siden 1919 havde været forhandlet på partiets blads ekspedition.

Tidlig socialistisk litteratur

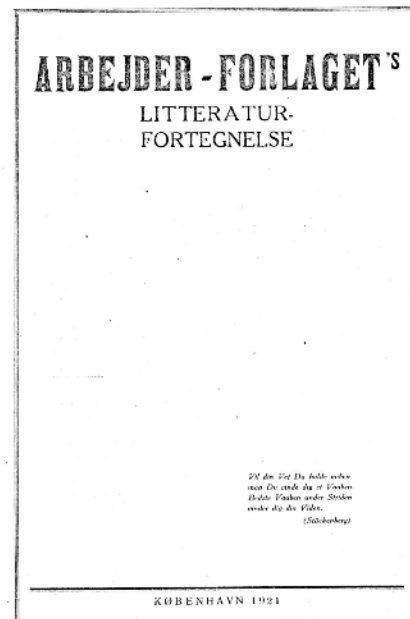
Det var ikke sådan, at der ikke var udgivet socialistisk litteratur på dansk før Arbejderforlagets grundlæggelse. Socialdemokratiet havde siden 1880'erne udgivet Socialistisk Bibliotek og

Socialistiske Skrifter, som indeholdt en række af Marx's og Engels' centrale værker, bl.a. *Det kommunistiske Manifest*, *Kapitalen* 1. og 2. bog, *Socialismens udvikling fra utopi til videnskab* og *Lønarbejde og kapital*. Også Socialdemokratisk Ungdomsforbund

(SUF), der i 1921 skiftede navn til Kommunistisk Ungdomsforbund, havde en større udgivelsesvirksomhed. Bl.a. udgav man i 1911 en for-

kortet udgave af Karl Liebknechts bog *Mod militarisme*, som havde indbragt Liebknecht halvandet års fængsel, da den udkom på tysk i 1907.

Med gennemførelsen af den store socialistiske oktoberrevolution i 1917 udkom der en del publikationer, som fortalte om, hvad der virkelig skete i Rusland, og om den revolutionære bevægelses fremvækst. Dertil medvirkede SUFs forlag, Europæ-

Arbejderforlagets første litteraturfor-

tegnelse
isk Forlag, Socialistisk Arbejderpartis Forlag, Dansk kommunistisk Lærerkreds Forlag og Solidaritets Forlag.

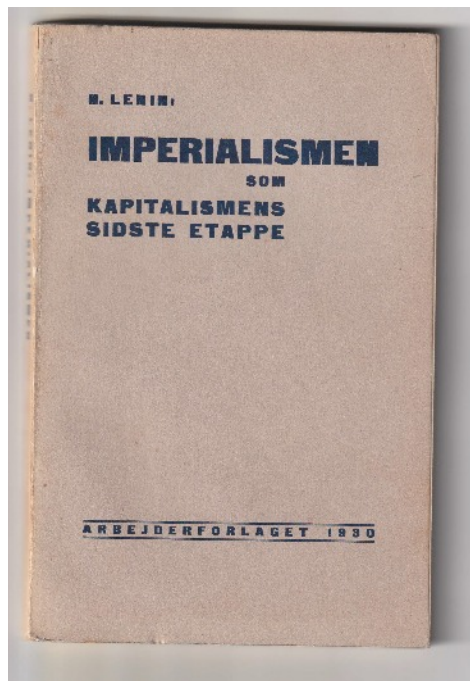
Store planer

Grundlæggelsen af Arbejderforlaget skete ud fra erkendelse af nødvendigheden af, at der udkom socialistisk litteratur, som kunne være med til at skole partiets medlemmer, fortælle om opbygningen af socialismen i Sovjetunionen, agitere for partiet og ikke mindst sikre at marxismens klassikere kom ud på dansk. Forlagets første leder, Thøger Thøgersen, fremlagde i et interview i *Arbejderbladet* 13. september udgivelsesplanerne. Han fortalte, at der allerede var kommet to pjecer, nemlig *Den økonomiske krise* redigeret af K.R. Halberg og et nyt oplag af Ernst Christiansens pjece *Hvad vil kommunisterne?*, den tredje udgivelse *Danske kommunister om Rusland* udkom 28. september. Thøgersen kunne desuden berette, at forlaget sammen med Gyldendals Sortiment Boghandel havde fået Martin Andersen Nexø's bog *De tomme pladers passagerer* i kommission. At forlaget fik den i kommission skyldtes, at Nexø selv udgav bogen, da ingen forlag var interesseret. I bogen, som også udkom i Tyskland, stod der »Til det kæmpende russiske folk«, idet overskuddet skulle gå til en indsamling, som skulle hjælpe det russiske folk imod hungersnøden.

Men en ting er planer, noget andet er virkelighed. Der udkom kun fem pjecer og bøger i efteråret 1921, en i 1922, og det samme var tilfældet i 1923. Partiet måtte i en redegørelse til Kommunistisk Internationale i november 1922 konstatere, at forlagets virksomhed nærmest var en fiasko. Årsagen til dette var, at partiet var blevet splittet i to partier i februar samme år. Det oprindelige DKP blev kaldt »Møntergadepartiet«, mens udbyrderne kaldtes »Blågårdsgadepartiet«. Det sidstnævnte

Arbejderbladet 21. september 1921 om Arbejderforlagets stiftelsesfest

erobrede magten over *Arbejderbladet* og Arbejderforlaget, men det betød ikke, at der kom gang i forlagsvirksomheden. Til gengæld udgav »Blågårdsgadepartiet« en pjece af Karl. V. Jensen om *Udviklingen i den revolutionære bevægelse i Danmark* (1922) og *Arbejderbladet* Peter Hansens *Til forsvar for 8-timersdagen!*

(1923).

I efteråret 1923 udkom en digtsamling og i 1924 *Kommunistisk Årbog 1924* redigeret af Ernst Christiansen, der var en materialesamling til brug i det politiske og faglige arbejde. I forordet skrev forfatteren optimistisk, at »det er tanken, at der skal udkomme en udgave hvert år«. Det blev dog ikke tilfældet. Den næste kom i 1941 og suppleredes med illegale udgaver i 1944 og 45.

Selvom partiet blev samlet i oktober 1923, så overvandt det ikke sine »børnesygdomme«, og den forvirring som fandtes i partiet satte også sit præg på forlagets virksomhed, sådan at der i perioden fra 1921 til 1930 kun kom 26 udgivelser, hvoraf langt de fleste var pjecer på ca. 20-30 sider. Nogle år udkom der overhovedet intet. Den væsentligste udgivelse var Lenins *Imperialismen som kapitalismens sidste etappe*, der udkom i 1930. Dog opretholdt man hele tiden salget af udenlandske bøger, pjecer og tidsskrifter.

Andre forlag

Men sideløbende udkom der politisk litteratur, som på mange måder var et supplement til forlagets manglende udgivelser. I september 1920 stiftedes »Literær Arbejderklub«, som stod partiet nær, og som udgav tidsskriftet *Baal*, redigeret af Bertel Budtz Müller, der var medlem af DKP. Det blev til seks numre i 1921-23 og en enkelt bogudgivelse. Der fandtes også forlaget »Ny Tid«, stiftet i 1924 af Johs. Erving, som havde været redaktør på *Arbejderbladet*. Da han døde i 1926, blev forlaget videreført af hans kone med støtte af digteren A. D. Henriksen frem til 1933. I 1923 begyndte Marie Nielsen, som på det tidspunkt var partiløs, at udgive tidsskriftet *Kommunistiske Internationale*, og det blev til fem numre i 1923 og seks i 1924. De fleste artikler skrev hun selv, men der var også bidrag af Nexø, Lenin, Henri Barbusse, og John Reeds bog *Ti dage der rystede verden* blev trykt som føljeton.

Ny begyndelse

Situationen i partiet var så alvorlig, at Komintern i december 1929 udsendte et åbent brev til partiets medlemmer, der blev udgivet i 1931 sammen med andre materialer, hvori der var en skarp kritik af partiets virksomhed. De efterfølgende diskussioner og opgør med opportunisten skabte grundlaget for et virkeligt kommunistisk parti, som kunne stille sig i spidsen for arbejderklassens kampe. I november 1932 fik partiet sit parlamentariske gennembrud og valgt to medlemmer til folketinget. Allerede året før var forlagets virksomhed blevet diskuteret på et CK-møde, hvor man gjorde status over situationen. Der stod i de vedtagne teser bl.a.: »Arbejderforlaget, hvor der i lang tid herskede den samme uorden og uregelmæssighed som i partiapparatet og bladet, har ganske vist i det sidste halve år forbedret disse forhold og også udgivet en enkelt pjece (»Krig«), men er endnu langt fra, hvad et forlag skal være, og er mest en fordelingscentral for udenlandske og andre revolutionære bøger og blade.« Længere fremme stod: »Arbejderforlaget må ved udgivelsen af revolutionær masselitteratur og marxistisk-leninistisk videnskabelig litteratur bidrage til skoling og afklaring af arbejderne. Det må som konkret mål stille sig udgivelsen af et kommunistisk tidsskrift«. Disse beslutninger, ti år efter forlagets start og sammen med partiets fremgang, betød en opblomstring i dets virksomhed, så der i perioden fra 1931 til 41 blev udgivet 167 titler. Man tør sige, at det var en svær fødsel.

Arbejderforlagets 60 års jubilæum fejres i Land og Folks store sal 23. september 1981

Ønskes: Socialistisk perspektiv

Asger Høi Astrup, 31 år og indmeldt i DKP juni 2020, arbejder som socialpædagog

Af Martin Minka Jensen

Kan du fortælle, hvorfor du har meldt dig ind i DKP?

Først meldte jeg mig ind i Enhedslisten, men kunne godt fornemme, at de ikke altid havde en klar nok socialistisk profil. Nogle gange kom det til at handle mere om humanisme og alt muligt andet, hvor jeg synes, at socialismen blev glemt. Altså der er gode ting og sager der, men jeg manglede i høj grad det socialistiske perspektiv.

Så manglede jeg også politisk teori. Manglende udvikling og diskussion af politisk teori. Det blev meget en snak om strategi og parlamentarisme. Derfor kom jeg frem til, at jeg mente, at Enhedslisten var den rette parlamentariske platform, selvom den godt kunne bruge den stærkere socialistiske profil. Hvilket jeg gerne ville arbejde for. Så begyndte jeg at kigge lidt på de kommunistiske partier, og hvad forskellen var. Jeg havde anset mig selv som værende kommunist i en hel del år. F.eks. havde jeg i historieundervisningen altid sympatiseret med den kommunistiske bevægelse og de kommunistiske standpunkter, heriblandt f.eks. Påskestrejkerne.

Så jeg begyndte at undersøge, hvad der var af muligheder. Jeg valgte at melde mig ind i DKP, fordi der var en accept af, at man er medlem af Enhedslisten samtidig og dermed kan være en slags »fraktion« i Enhedslisten.

Hvis man kigger på DKP i dag, så er der jo ingen tvivl om at organisationen har sine udfordringer med eksempelvis et lavt medlemstal og begrænset aktivitet. Hvis du skulle komme med dit bud på, hvordan vi fremadrettet kunne styrke partiet, hvad tænker du så kunne være relevant?

Vi skal have styrket partiet ved at opnå et større medlemstal. Det er nødvendigt for at styrke partiet.

Det kræver en strategisk ændring, tænker jeg. Det er jo ofte svært af hverve folk til den kommunistiske bevægelse, blandt andet pga. en række historiske omstændigheder. Den kommunistiske bevægelse er desværre også meget fraktioneret. Hvis man ønsker at melde sig ind i et kommunistisk parti, så skal man lige vælge hvilket et og derefter tage kontakten.

Organisationen skal kunne tilbyde noget af det, der bliver efterspurgt af unge på venstrefløjen, f.eks. dem, der ellers orienterer sig mod Enhedslisten. Jeg tænker, at det er noget af det, jeg selv har efterspurgt, nemlig et sted, hvor man kan diskutere politisk teori ud fra et socialistisk perspektiv. Et sted, hvor man kan udvikle teorien og få sat den i forbindelse med nogle af de kampe, der f.eks. også foregår i Enhedslisten, men hvor det ikke er lykkedes at knytte, f.eks. klimakampen, sammen med en kamp for socialisme.

Hvis du konkret skulle pege på nogle områder, hvor du tænker at DKP med fordel kunne intensivere sit politiske arbejde, hvor tænker du så dette kunne være?

Jeg tænker det kunne være klimakampen. Det kunne virkelig være interessant. For der er virkelig en bevægelse, hvor der,

hvis det lykkes at skabe en socialistisk strategi og retning, kunne skabes en opbakning, der ville kunne redde klimaet.

Så tænker jeg også, at der er noget i arbejdet i Enhedslisten, hvor man kan blive tydeligere, så man kan skabe en stærkere bevægelse.

Der er også den mulighed, at vi kunne blive skarpere på at bringe en række mere jordnære paroler, lidt à la 100 første dage fra Enhedslisten. Måske egentlig ikke paroler, men mere en række konkrete forslag til ændringer i samfundet. Men som kan vise et socialistisk standpunkt og vise, at der er nogle standpunkter, man ikke behøver at gå på kompromis med. F.eks. hele spørgsmålet omkring pensionsalderen, som vi mener er uansvarligt og uretfærdigt at lade stige og stige. Der tror jeg godt, man kunne komme med nogle udspil, der kunne vinde genklang hos folk, der sympatiserer med Enhedslisten, men synes, at de går på kompromis med for meget.

Nu er du jo relativt ung, så hvis du skal komme med et bud på, hvordan vi får flere unge mennesker til at interessere sig for partiet, hvad kunne det så være?

Jeg tænker, at der en del unge mennesker, der har nogle stærke politiske holdninger, som ikke nødvendigvis er formuleret som socialisme eller kommunisme. De mener, at politikerne går for meget på kompromis i for mange spørgsmål, der er vigtige. F.eks. et opgør med multinationale selskaber, for bare at nævne ét punkt.

Her til sidst, hvad er så dine helt særlige personlige politiske interesser?

Jeg er jo socialpædagog, så der ligger en interesse for hele den sociale indsats og for socialpolitikken. Altså den aktive socialpolitik. Dermed også den økonomiske del omkring forsørgelsen af mennesker med sociale problemer. Det har jeg både en faglig og politisk interesse i.

Nekrolog:

Carsten Rütting Schweitz

1929-2021

Carsten Rütting Schweitz var med til at stifte kunstnersammenslutningen Mult i 1971 og var formand indtil 2019. Den 4. oktober i år havde Mult fernisering og kunne samtidigt fejre sit 50 års jubilæum, og trods sit svækkede helbred deltog Carsten Rütting Schweitz, noget han havde set frem til, men fire uger efter, den 1. november, sov han stille ind.

Allerede fra barnsben tegnede Carsten og skrev digte, og det har fyldt meget i hans liv. »Jeg maler, fordi jeg ikke kan lade være. Når jeg sidder foran et nyt lærred, stoler jeg helt og holdent på min underbevidsthed, som spontant fører min hånd ud i et fabulerende univers, hvor forskellige fantasifigurer tumler sig med hinanden,« har han udtalt. Sin debut som maler fik han på den anden side af jordkloden, nemlig i Toronto i 1956. Egentlig undervisning fik han først i 1960-63 som privatelev hos maleren Jacob Meyer, der især er kendt for sine landskabsmalerier og genrebilleder. Det har ikke sat sig dybe spor hos Carsten, men det har til gengæld Cobra og Miró, som han mærkbart er inspireret af. Undervejs har han vekslet imellem det figurative og det abstrakte, men altid med friske, klare farver, og det er i tidens løb blevet til både malerier, collager, gouacher, grafik og skulpturer. Mange af hans arbejder er præget af munterhed og satire ligesom hans digte, der undertiden ledsager malerierne.

Carsten har aldrig kunnet leve af sin kunst og har derfor haft mange forskellige jobs som skibskok, lagerarbejder, indendørsarkitekt og pædagog.

Det har altid været hans opfattelse, at kunst ikke skulle være for dyrt, så den kunne komme ud til et stort publikum. Derfor foreslog han i 70'erne, efter at han havde udstillet i en Irma butik, at Irma skulle fremstille en Kunstpose. Det blev en stor

succes, men man glemte idemanden; derfor kontaktede han i 2005 Irma og gjorde dem opmærksom på det, og der blev hurtigt fremstillet et Kunstpose med et af hans fabulerende motiver.

Men Carsten var ikke kun kunstner. Han har altid været politisk aktiv. Allerede som 14-15 årig blev han under besættelsen inddraget i illegalt arbejde og var med til at gemme våben i sine forældres kælderrum, uden at de vidste det. Efter krigen opholdt han sig i flere omgange i Canada sammen med sin familie, og efter at været kommet tilbage til Danmark gik der ikke mange år, før han i 1961 meldte sig ind i Danmarks kommunistiske Parti, hvor han forblev et trofast medlem. Igenem mange år har han siddet i bestyrelsen for Gelsted-Kirk-Scherfig Fonden, som blev stiftet af DKP i 1980.

Freds- og solidaritetsarbejdet lå ham altid på sinde, og han var med til i 1984 at stifte Kunstnere for Fred, der er den danske afdeling af PAND INTERNATIONAL (*Performers and Artists for Nuclear Disarmament*), som blev dannet i 1983 i USA af bl.a. sangeren Harry Belafonte, der besøgte Danmark i forbindelse med stiftelsen. Gennem mange år sad han i bestyrelsen og ydede en stor indsats.

Carsten har udført mange plakater til bl.a. freds- og solidaritetsbevægelserne. Han lavede også plakater til Land og Folk-festivalerne og senere til de såkaldte K-festivaler arrangeret af KPID. Sidste år skænkede han 11 fredsplakater til Nordjyllands Historiske Museum.

Partiet udtrykker sin deltagelse overfor Carstens hustru Barbara, der også er billedkunstner, samt børn, børnebørn og oldebørn.

John Poulsen

Kvindepolitikkens marxistiske kompas

Af Niels Rosendal Jensen

Frigga Haug er født i 1937. Hun er anerkendt marxist og feminist og har bidraget til at tænke marxisme og feminisme sammen. Det kræver en nyorientering både blandt marxister og feminister. Desuden har hun bidraget flittigt til Tysklands ældste venstreorienterede tidsskrift for filosofi og socialvidenskab, *Das Argument* (1959), og til Marxismens historisk-kritiske Ordbog, som er udgivet af Berliner Institut für kritische Theorie. Hun er tillige medlem af Die Linke siden partiets opstart. Et udvalg af hendes skrifter foreligger nu på dansk.

I redaktørernes indledning beskrives de væsentligste indsatser, Frigga Haug har leveret til marxistisk teori, til kvindepolitiske initiativer og aktiviteter m.v. Helt banalt sagt har Frigga Haug forstået, at venstrefløjen skal kæmpe for radikale samfundsforandringer, og hun har forstået det helt ind til marv og ben på en sådan måde, at hun har kunnet levere væsentlige bidrag til kampen for at forandre samfundet nationalt og internationalt. Dermed kan vi som læsere anskue konturerne af en ny, modig og ambitiøs retning for den politiske kamp mod ulighed.

Selve antologien består af 10 kapitler. Det første kapital gennemgår argumentationen for 4-i-et-perspektivet. Oprindeligt udkom Haugs udkast i 2008, og det har siden da været omstridt terræn, ikke mindst blandt de mandlige kammerater i Die Linke. I flere af de følgende kapitler udfoldes den grundlæggende argumentation mere grundigt og eksemplificeret – i erhvervsarbejde (primært lønarbejde), reproduktionsarbejde (omsorg for børn og ældre), selvudvikling (personlig udvikling) og deltagelse i samfundsmæssig og politisk aktivitet (politik fra neden). Skitseret helt elementært kan vi anskueliggøre tankegangen på følgende vis: døgnets 24 timer deles i 8 timer til søvn og 16 timer fordelt ligeligt mellem erhvervsarbejde (4 timer), reproduktionsarbejde (4 timer), personlig udvikling (4 timer) og politik fra neden (4 timer). Naturligvis skal ideen ikke forstås firkantet. Der kan være perioder, hvor erhvervsarbejdet fylder mere, og der kan være perioder, hvor omsorgsarbejdet fylder mere osv. Dvs. 4-i-et-perspektivet dækker alle livsfaser. Det svarer til en markant nedsættelse af arbejdstiden, akkurat som Marx skrev i *Kapitalen*. Derfor tager Haug også livtag med forholdet mellem nødvendigt arbejde og merarbejde byggende på en grundig Marx-læsning.

Derfor kan det ikke komme som en overraskelse, at grundlaget er anti-kapitalistisk og heller ikke kan være andet for marxister, fordi hovedårsagen til de kriser, vi er vidner til i disse år, skabes af kapitalismens verdensorden. Dette gennemsyrrer de forskellige kapitler i udgivelsen, hvor kampen for en revolutionær samfundsforandring knyttes sammen med bud på, hvad der kan og skal gøres i konkret individuel og kollektiv praksis. Det bærende træk her er, at venstrefløjen skal være med i menneskers hverdag for at medvirke til at skabe en solidarisk politik. Hvis politikken, selv om den på papiret er perfekt i forhold til vores målestok, er løsrevet fra almindelige menne-

skers hverdag, ender det med en begrænset opbakning. Mennesker skal forstå, hvad vi vil. Bemærk f.eks. at Østrigs kommunistiske Parti ved hjælp af meget konkret politik fik 29% af stemmerne i landets næststørste by, Graz, og forventes at tage borgermesterposten.

Haug pointerer af, hvad der må tænkes og derefter gøres, ses nok tydeligst i kapitlerne om arbejde hinsides vækst og diskussionerne om borgerløn (ubetinget basisindkomst), som også har udsyn til økologisk bæredygtighed.

Et afsæt for at gå til Haug er at forstå, at kapitalen ikke er en ting (som man undertiden kan se mennesker, også vore egne kammerater, forfalde til), men en gennem ting formidlet samfundsmæssig relation mellem personer. Derfor betragter Haug også forholdene mellem kønnene som et produktionsforhold. Betragtningen foldes eminent ud i kapitel 2 (Et marginaliseret centrum), hvor ærinde er at drage produktionsforholdene ind i feminismen. Her har ikke mindst Antonio Gramscis tanker dannet baggrund for Haugs teoretisering, idet Gramsci i sine fængselsnoter tænkte over, hvordan den moderne masseproduktion (samlebåndet) og den statslige kampagne for højnelse af moralen spillede sammen. Kapitalismens sigte var: Den nye mennesketype skal fremdyrkes i form af mænd ved samlebåndet og kvinder reduceret til husmødre. Mændene vogter så at sige over produktionen, mens kvinderne vogter over reproduktionen (børn, rengøring, madlavning, sundhed, begræn-

set forbrug af alkohol og tobak m.v.) – alt sammen som følge af en forandret produktionsmåde (den såkaldte fordisme). Er det nu nødvendigt, og er det ikke kendt stof? Jo, det er kendt stof, men hverken bogført eller omsat blandt venstrekræfterne. Derfor er det i allerhøjeste grad nødvendigt! Lad os bare huske på, hvordan kønsstereotyperne blomstrer i skolen, i familien, på arbejdspladser osv. Vi bliver som læsere meget klogere og ikke mindst langt mere opmærksomme på et forhold, som nok blev taget for lemfældigt i arbejderbevægelsen, hvortil vort eget parti hører. Ligesom manden var den, der kom hjem med pengene, var kvinden den, der tog sig af hjemmet og børnene. Det kendte vi også fra DKP, der i øvrigt hyldede frigørelsen af kvinderne og kæmpede for den. Når skåltalerne og de politiske hovedlinjer var lagt til side, kunne man iagttage en virkelighed, som var noget anderledes: Kvinderne tog sig af oprydning efter indsamlingsfesterne og kongresserne osv., mens mændene koncentrerede sig om det politiske arbejde i parti, byråd og fagforeninger. Haugs ærinde er her at få socialister og kommunister til at gentænke, hvad helvede de har gang i. Til beroligelse for sarte sjæle: Haug vender tilbage til klassikerne igen og igen – altså hvad skrev Engels, hvad skrev Marx om de nævnte forhold. Til mere beroligelse: jo, klassikerne, Lenin inklusive, skrev ganske meget om forholdene mellem kønnene, som vi som socialister og kommunister endnu ikke har taget til os og lært af med deraf følgende ændret arbejdsdeling i hjemmene eller kampe for ligeløn på arbejdsmarkedet. Opmuntrende at se, at Marx, Engels og Lenin var nærmest profetiske, men mindre opmuntrende at se, at nutidens frigjorte venstrekræfter har meget svært ved at inddrage kvinderne. Mht. Enhedslisten i Folketinget er det dog en realitet: 7 mænd og 6 kvinder, og der er mange både mandlige og kvindelige talenter på vej.

Men nu skal vi videre i det systemkritiske ærinde, som er Frigga Haugs. Hun præsenterer en særdeles ambitiøs politik

med radikale løsninger på samfundets problemer – således som den ubetingede basisindkomst er udtryk for, ligesom hendes tanker om klima, økologi m.v. er. Det er så at sige fundamentale »røde linjer«, vi her har med at gøre. Men hertil kommer også, at racisme skal bekæmpes, selv om det sikkert vil fremkalde vrede fra statsministeren. Kunne Enhedslisten om muligt bruge denne bog til at pudse »de røde linjer« af og i givet fald stå fast på, at det ikke drejer sig om kommaer og punktummer i Socialdemokratiets borgerlige og racistiske politik, men om at rejse de samfundsforandrende kræfter. Vi har statsgaranti for, at de ikke kommer fra den socialdemokratiske ledelse. Det er kort sagt politik fra neden eller bevægelser, det handler om. Som kommunist kan jeg ikke andet end bekymre mig om, hvad der er sket i udviklingen fra at have et levende og aktivt parti med en folketingsgruppe, der forstod, at partiledelsen var det afgørende, til et parlamentarisk parti, der nærmest er en folketingsgruppe med et parti, og med en politisk ledelse, der stort set ingen indflydelse har. Med Haugs indspark kan vi måske og ved mange anstrengelser genvinde ideen med, hvad et venstrefløjsparti bør være.

Muligvis har denne anmelder ikke læst godt eller grundigt nok, men der savnes en bred diskussion af global solidaritet. Det hænger Frigga ikke på, det gør vi! Der er altså rigelig ammunition for vort parti at benytte. Rosa Luxemburg ville nok kalde bogen for et eksempel på revolutionær realpolitik.

Men afslutningsvis også en appel til Enhedslistens folketingsgruppe. Måtte den læse denne bog og handle i dens ånd!

Frigga Haug, *Fire-i-et-perspektivet. Kvinders kompas i kampen for et retfærdigt samfund*. Redigeret og oversat af Gitte Pedersen & Klaus Schulte. København: Solidaritet. 152 sider. ISBN: 978-87-93572-96-6. Pris: 125 kr.

Fortsat fra side 20

ce til familiemedlemmer.«

Med en sådan sprogbrug over for Cuba findes der ingen ord, der på passende måde kan udtrykke kritik af forholdene i de lande, hvor blodige regimer faktisk undertrykker befolkningen som i Colombia, Honduras, El Salvador og Chile for nu at nævne nogle i regionen.

Ordvalget er helt ude af proportioner i forhold til Cuba. De voldelige konflikter, der har været, har handlet om at stoppe hærværk og plyndringer eller anden kriminell aktivitet. Der har som nævnt været ét (1) dødsfald.

Rystende dobbeltmoral: Støt Colombia – straf Cuba!

For at vurdere proportionerne og få et indtryk af EU-parlamentets dobbeltmoral kan man for eksempel kigge på, hvordan EU-parlamentet formulerer sig i resolutioner stilet til Colombia. I Colombia er Duque-regeringen ansvarlig for daglige og systematiske mord på folkelige og politiske samt faglige ledere.

Regeringen undergraver og modarbejder den fredsaftale, som (med Cubas hjælp!) blev underskrevet under den tidligere regering.

En resolution vedtaget af EU-parlamentet i april i år – mens vold og mord i Colombia var udbredt – er rent rygklapperi over for Duque-regeringen, som ønskes til lykke med 5-året for indgåelsen af fredsaftalen!

I to af 19 punkter anføres der kritik af de politiske mord i Colombia, men alligevel henstiller resolutionen i punkt 15 til at »EU-kommissionen og Ministerrådet styrker den politiske og økonomiske støtte til Colombia...«

I de tre måneder omkring vedtagelsen af denne resolution er der rapporteret 87 politiske mord i Colombia – heraf 27 begået af den statslige politistyrke ESMAD.

Alligevel anbefaler EU-parlamentet, at man øger støtten til Colombia, mens man med henvisning til ét (1) dødsfald i Cuba henstiller til EU-kommissionen og EU's medlemslande at indføre sanktioner mod Cuba.

Det står bøjet i neon, at dette flertal i EU-parlamentet ikke har fokus på menneskeliv og menneskerettigheder, men er ude på et politisk korstog mod det socialistiske Cuba.

IMRD

Af Jens Fransen

Bag titlen på Aksel V. Carlsens nye bog gemmer sig forfatterens beretning om sit arbejde på IMRD – et sovjetisk institut til forskning i den internationale arbejderbevægelse.

Aksel Carlsen er nok de fleste bekendt – en af dette lands største kendere af sovjetiske forhold, hvilket afspejles i hans efterhånden ret omfattende forfatterskab. Den nye bog kan da også ses som en slags fortsættelse af værket *Kærlighed i krig og kaos*, der udkom i 2018 og fortæller om især forældrene og deres arbejde i Sovjetunionen.

I 1956 kom familien Carlsen til Moskva og 11-årige Aksel gik i skole og blev senere uddannet ved Moskva historieforskning ved universitetet. Her tog han også senere en Ph.d. om SF. Hos IMRD begyndte han karrieren først som avislæser af især nordiske udgivelser, blev forskningsteknisk medarbejder og arbejdede sig efterfølgende op i hierarkiet.

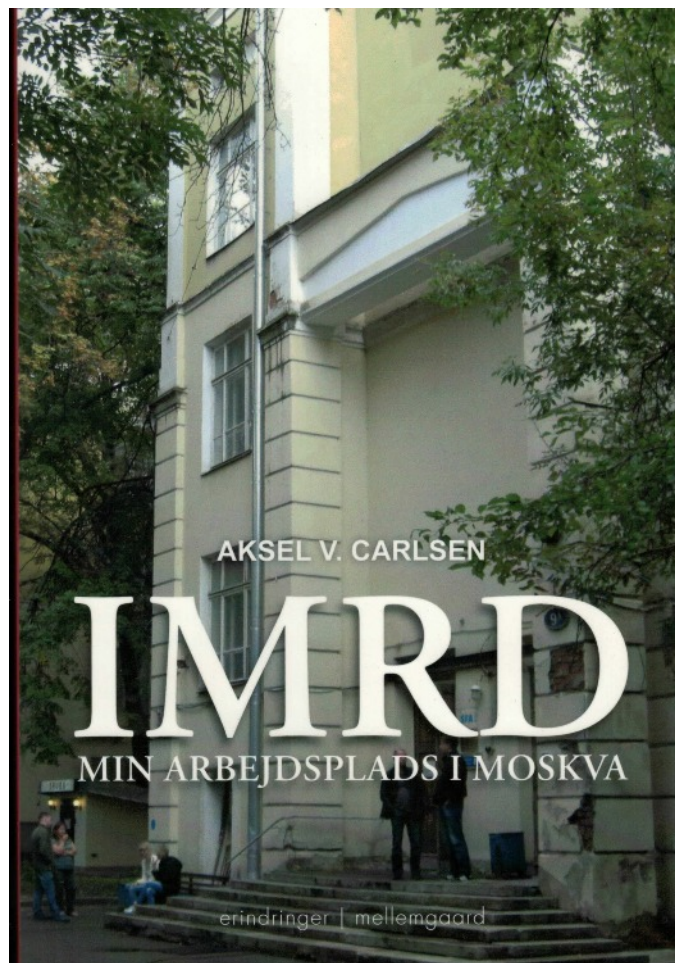
Gennem bogen får læseren et godt indblik i de forandringer, der fulgte de 5 generalsekretærer i SUKP, der sad ved magten i Aksel Carlsens tid: Khrustjev (1953-64), Bresjnev (1964-82), Andropov (1982-84), Tjernenko (1984-85), Gorbatsjov (1985-91) samt Jeltsin, da Sovjetunionen brød sammen. Sammenbruddet var en blandt flere årsager til, at Aksel Carlsen forlod Moskva i 1991.

Som russisktalende og -læsende er Carlsen i stand til at analysere og belyse udviklingen. I modsætning til mange andre kremlologer, der stadig giver et noget fortegnet billede af Sovjetunionen.

Selv skriver Carlsen i efterordet: »Jeg har skildret positive såvel som mindre positive sider af livet ved mit gamle institut, IMRD – der både var en almindelig og lidt ualmindelig arbejdsplads i det post-stalinske Sovjetunionen. Dets hovedopgave var oprindeligt at analysere sociale og politiske forhold i Vesten, men med tiden blev den udvidet til også at omfatte Sovjet og andre socialistiske lande. Hensigten var at bidrage til grundforskning, men også at levere analyser til partiledelsen og den faglige landsorganisation.«

Carlsen er yderst nuanceret og alt andet end frelst, hvilket også er bogens force. Tiden dengang var ikke kun sort-hvid.

Bogen kommer således langt omkring rent emnemæssigt. Også på det litterære felt, hvor Carlsen viser, at han er særdeles velbevandret i sovjetlitteraturens klassiske værker om Stalin-tiden. Også de kritiske som Trifonov og Solsjenitsyn.

2. verdenskrigs betydning for landet var og er stadig et omdrejningspunkt i vore dages Rusland – ligesom især 20. partikongres kom til at spille en meget stor rolle for mange af de personer – og der optræder rigtig mange – som Carlsen arbejdede sammen med.

Flere af de fremtrædende forskere vendte efter systemets sammenbrud ryggen til marxismen – men dog ikke alle. Det samme gælder for Carlsen. Han viser, han er marxist – ja jeg vover påstanden – stadig kommunist, og jeg mener, han bør genindmelde sig i DKP.

Læs selv – og bedøm. Bogen er absolut anbefalelsesværdig.

Aksel V. Carlsen, *IMRD. Min arbejdsplads i Moskva*. Forlaget Mellemsgaard. 303 sider. Vejl. pris 259,95 kr.

Vi har også modtaget:

Klaus Haase, *Personalemødet i Paradiset*
Aksel V. Carlsen, *Belarus. Hviderusland vil forandring*
Dolors Marin, *Anarkisme. En grundbog*

Det er planen at anmelde disse bøger i et kommende nummer.

Som man vender det...

1: »Cuba er et diktatur«... »Dette foto er fra Colombia«. 2: »De protesterer i Havanna«... »Nej det er i Egypten«.... osv., jvf. Cuba-sektionen inde i bladet. 6: »Diktaturet manipulerer dig!« ... »Har du hørt om mediediktaturet?« (fra det cubanske dagblad Granma)